

Gerecht in Eerste Aanleg van Curaçao
Wilhelminaplein 4

Zittingsdatum: 17, 18 en 19 februari 2016
Zaaknummer : 500.00086/14

PLEITNOTITIE

Advocaat: mr. E.F. Sulvaran

inzake

GERRIT FRANSISCO SCHOTTE
CICELY VAN DER DIJS

Wij beginnen met een citaat van Malcolm X:

“I’m for the truth, no matter who tells it.

I’m for justice, no matter who it is for or against.”

Voorwoord: Heilige Huisjes.

1. Sinds de inwerkingtreding op 10-10-10 van de nieuwe staatkundige structuur is er sprake van toenemende wrijving en strubbelingen tussen twee bevolkingsgroepen.

Het is erg onrustig binnen deze samenleving. En hoe men het ook wendt of keert, de vraag ligt nu op tafel hoe de rechtspraak met deze zaak zal omgaan. Laat ik voorop stellen dat ik flinke hobbels en risico’s zie. Nog los van de juridische en privacykwesties. Er valt te vrezen voor een vervolgingsmonopolie van de ene groep tegen de andere. Het is dan ook onwenselijk, ook vanuit strafrechtelijk oogpunt, om de ontwikkelingen in deze zaak te negeren en de discussie niet te voeren. Hoewel er vaker, ook in het verleden, op is gewezen hier verandering in aan te brengen, is dat er nooit van gekomen. Het is niet te laat om de toenemende afstand tussen de twee groepen te keren en nieuwe paden in te slaan op weg naar een beter en opnieuw gedefinieerde gezamenlijke toekomst.

De onwenselijke positie van de Gouverneur en zijn dubbelfunctie van koninkrijks- en landsorgaan komt ook in deze strafzaak weer prominent naar voren. De Gouverneur en de Procureur-generaal (PG) zijn de opdrachtgevers geweest. Wegkijken kan en mag de oplossing niet zijn. Voor de duidelijkheid. Het systeem mag iedereen ter verantwoording roepen voor eigen handelen. Er zijn echter spelregels. Het kan niet zo zijn dat vooraanstaanden hun macht misbruiken om politieke tegenstanders, die tot de andere groep behoren, uit te schakelen. Tegenwoordig heb je de moderne Uncle Tom. Hij spreekt van ‘ons’ Koninkrijk en ‘onze’ Gouverneur ondanks het feit dat er geen Koninkrijksparlement bestaat en wij zelfs geen enkele stem hebben in die Koninkrijksregering (lees Nederlandse regering) die de bedenkelijke rechtsstatelijke en ademocratische figuren van Gouverneur en gedeelde PG aanstelt en ook controleert.

2. Sommigen van hen spreekt de nachtwachtersrol zo aan dat zij zich verenigen en zich tezamen, zogezegd, de zwaard aangorden om, als een soort hulptroepen van Hermandad, het door hen beweerde (politieke) kwaad tegemoet te treden.

Steunend op de justitie, die hoog boven het volk uittorent en vanuit die positie – die sommigen als een ivoren toren kenschetsen – meent recht te doen. In deze zaak ligt nu het strafrecht op straat en ligt Vrouwe Justitia helemaal bloot en kennelijk ook zonder blinddoek op tafel.

De illegale opdrachten en gepleegde strafbare feiten zijn ingegeven door eigen belang van de klasse, waartoe de beschermde personen en instituten, als hier genoemd, al meer dan 300 jaren in deze samenleving behoren. Recent heeft de

rechter-commissaris in zijn beschikking van 18 augustus 2015 opgenomen dat verdachten een complottheorie huldigen. Dat is juist. Degenen, die, om hun moverende redenen, er voor kiezen bewust de andere kant op te kijken, gaan natuurlijk ook niet vrijuit. Het lijkt wel of de organen van rechtspleging zo bezig zijn te proberen kritiek op dit strafbaar handelen de mond te snoeren en bovengenoemde instituten te verdedigen tegen een mogelijke vertrouwenscrisis, dat ze vergeten dat het recht uiteindelijk niet gaat om het wel en wee van hun instituten, maar om de juiste behandeling van alle mensen en zaken.

3. Wat hier gebeurt toestaan is ten slechte voor ons rechtssysteem. Deze zaak leert ons dat wij ons juridisch geweten moeten volgen, ook als dat tegen de opvatting van de gevestigde orde en instituten in gaat. In een zaak als deze moet de rechter laten zien waarom hij of zij fundamentele afwegingen maakt. Dat volgen van een juridisch geweten valt kennelijk niet mee als gevestigde instituten, die tot de dominante ‘upper’ klasse behoren, op dezelfde maat moeten worden gelegd als anderen. Rechters zijn er echter niet om de democratie te dienen, maar om de rechtsstaat te laten voortbestaan.

De woorden ‘startinformatie’ en ‘nodeloos’, die tot nu toe bij herhaling zijn gebruikt, zijn dan ook naar de mening van de verdediging drogredenen, die er onmiskenbaar op zijn gericht dat het strafbaar handelen zijdens de overheid in deze volledig wordt afgedekt. De verdediging zal op geen enkele wijze meewerken aan het geheel ten onrechte afschermen van zogenaamde vooraanstaande mensen en instituten, die, direct of indirect, betrokken zijn bij ernstige strafbare feiten die

rechtstreeks in verband met deze strafzaak zijn begaan. Man en paard zullen dus worden genoemd.

Reeds de aard van de strafbare feiten en de daarbij betrokken personen met een voorbeeldfunctie, brengen met zich dat het noodzakelijk is om hier binnen het strafvorderlijke kader, serieuze consequenties aan te verbinden.

Inleiding

4. Drie jaren na aanvang van het onderzoek ‘Babel’ is de dag angebroken dat de verdediging voor het eerst haar volledige standpunten ten aanzien van deze zaak uiteen kan zetten.

De verdediging zal uw gerecht vragen zeer kritisch te kijken naar de (rechtmatigheid) van de start van het onderzoek, het verloop, alsmede de opbouw van het dossier in deze zaak. Het gevolg van het niet voldoen aan verzoeken van de verdediging is dat het einddossier, op essentiële punten, een onoverzichtelijk geheel blijft, wat verre van volledig is. Daarbij komt dat het verloop van het onderzoek dermate slecht en onvolledig is geverbaliseerd, dat onder andere de ontwikkeling van de verdenking jegens cliënten volstrekt niet transparant is. Is dat belangrijk? Jazeker. Het is zowel voor uw gerecht, alsook voor de verdediging van essentieel belang om de handel en wandel van de Veiligheidsdienst in opdracht handelende van het openbaar ministerie te kunnen toetsen en beoordelen in het kader van de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie, alsook de bruikbaarheid van de resultaten van het onderzoek in de (eventuele) bewijsvoering. Optreden van politie

en justitie dient toetsbaar en transparant te zijn. Een gebrek daaraan heeft in Nederland niet alleen geleid tot de IRT-affaire, maar, nadien, ook tot diverse rechterlijke dwalingen.

In de visie van de verdediging hebben de officieren van justitie vanaf het begin af aan er alles aan gedaan om het gerecht en de verdediging onvolledig (en onjuist) te informeren en de rechten van de verdediging te frustreren.

Het meest sprekende voorbeeld van voornoemde schending van beginselen van een behoorlijke procesorde is de wijze, waarop in deze zaak het onrechtmatig handelen van de VDC en andere in verband met haar te brengen derden, van begin af aan, bewust uit eigen belang is afgedekt. De officier van justitie heeft daarbij willens en wetens, tot nu toe met succes, getracht zowel rechters als de verdediging onwetend te houden op dit punt.

De ontvankelijkheid van het openbaar ministerie en de start van het strafrechtelijk onderzoek

5. Hoe en wanneer en waarom is het onderzoek in de zaak ‘Babel’ van start gegaan?

Het is gebruikelijk in strafzaken dat die vragen eenvoudig te beantwoorden zijn aan de hand van het dossier. In ieder geval moet vrij eenvoudig zijn terug te vinden welke handelingen vanaf het begin zijn verricht en door wie en – in het verlengde daarvan – welke strafvorderlijke beslissingen op welk moment zijn genomen bij

aanvang van het onderzoek. Immers, de prille start van het onderzoek is een zeer belangrijke pijler in de uiteindelijke beoordeling van de rechtmatigheid van de procedure als geheel, alsmede de rechtmatigheid van het verkregen bewijsmateriaal. In ‘Babel’ is het antwoord op de vraag hoe en waarom het onderzoek is gestart niet eenvoudig te beantwoorden. De hele basis van het onderzoek wordt onmistakkelijk gevormd door de strafbaar gekeurde Mot-meldingen. Dat gegeven is (alleen voor de goede lezer) maar deels terug te vinden in het dossier. Uit dit strafdossier blijkt dat niet eenduidig. Wij moeten dus gaan reconstrueren.

6. In de periode van 10 maart 2008 tot en met 1 november 2010 zijn Mot-meldingen gedaan waarmee een totaalbedrag van ongeveer ANG 800.000,- gemoeid is. Die meldingen zouden alle – direct of indirect – betrekking hebben op Schotte. Mot-gegevens mogen slechts worden verwerkt voor zover dit noodzakelijk is voor een goede uitvoering van de wettelijke taak. Voor dit gevlag heeft onze wetgever een speciale regeling in het leven geroepen. Voor justitie geldt dat de gegevens rechtmatig moeten zijn verkregen. Er is in de Mot-wetgeving sprake van duidelijk omschreven en gerechtvaardigde doelen (*doelbinding*) en voor zover de verwerking van gegevens evenredig aan het betreffende doel is (*evenredigheidsbeginsel*). Bovendien bevat de wet objectieve criteria, waarmee kan worden verzekerd dat de bevoegde autoriteiten slechts toegang hebben en enkel gebruik kunnen maken van gegevens onder zeer strikte voorwaarden, gelet op de omvang en ernst van de inmenging in de betrokken grondrechten. Hier zijn gevoelige gegevens bovendien verspreid op het internet waardoor bedoelde

gegevens (nog lang hierna) toegankelijk zijn geworden voor een ieder. Derden zijn hiermee aan de slag gegaan, zonder dat de belanghebbende zelf invloed daarop heeft. Deze gevoelige privégegevens hadden niet openbaar mogen worden gemaakt.¹ Nu liggen beschermde privégegevens van cliënten voor de hele wereld op straat. Echter, zolang het de MFK betreft, lijkt dat geen enkel probleem voor de bevoegde autoriteiten. Zoveel is ondertussen in deze samenleving wel meer dan duidelijk gebleken.

Op de eerste plaats moet worden geconstateerd dat de meldingen op basis waarvan het onderzoek is begonnen niet deugdelijk door de politie zijn geverbaliseerd. Er moet dus zomaar worden aangenomen dat datgene wat daarover te vinden is juist is. Uit het dossier valt ondertussen wel af te leiden, dat die meldingen wel de basis van het onderzoek hebben gevormd. Ik verwijs hierbij naar zowel het algemeen dossier als het zaaksdossier met bijlagen waar globaal een overzicht is geven van de start van het onderzoek.

7. De opdrachten tot een feitenonderzoek en strafrechtelijk onderzoek van januari en juni 2013 behelzen beide een opdracht tot onderzoek naar juist deze uitgelekte Mot-meldingen.² Beide brieven van PG Piar van 28 januari 2013 en 06 juni 2013 verwijzen uitdrukkelijk. als reden voor onderzoek, naar dezelfde Mot-transacties.³

---

¹ EHRM 13 november 2012, nr. 24029/07 (*M.M. t. Verenigd Koninkrijk*).

² Algemeen dossier p. 5 en proces-verbaal 1305-BVA-01 bijlage 56.

³ Bijlagen 1 en 2 van het Algemeen dossier.

Ook de Italiaanse autoriteiten verwijzen naar de uitgelekte Mot-gegevens en het verhaal dat daar omheen is gebouwd als grondslag voor hun acties en bevindingen.

Het zou gaan om dezelfde open bronnen (internet) publicaties en dan in het bijzonder de gelekte Motmeldingen die eerst zijn gepubliceerd rond de verkiezingscampagne van het jaar 2010.⁴ *Juist op basis van deze artikelen, inhoudende en gebaseerd op de uitgelekte Mot-gegevens, is in Italië volgens de ambtenaren van de Guardia di Finanza op 10 november 2011 huiszoeking verricht en zijn de twee facturen aangetroffen.*⁵ Nooit geweten overigens dat Italianen Antilliaanse MOTmeldingen in de gaten houden. Het zijn dezelfde gegevens en publicaties, waarnaar ook de aangevers verwijzen. Er is dus slechts één bron voor dit onderzoek aan te wijzen. Die bron is behoorlijk vergiftigd.

Ook het achteraf door de Advocaat-generaal opgemaakte en in meerdere opzichten zeer bedenkelijk proces-verbaal verwijst daarnaar: ‘Men had in Italië via zoeken op internet, krantenartikelen gevonden met daarin o.a. de namen van Van der Dijs en Schotte.⁶ Het bericht, dat de Advocaat Generaal zou hebben ontvangen, dateert volgens zijn eigen proces-verbaal van half 2012. De conclusie is dan ook onafwendbaar: Ook de Italianen hebben juist deze strafbaar uitgelekte gegevens, zoals te vinden op o.a. Internet en de daarop gebaseerde kranten en internetartikelen, als basis voor hun acties gebruikt. Het gaat om publicaties gebaseerd op de uitgelekte MOTmeldingen, zoals in het jaar 2010 overgenomen

---

⁴ Bijlage 51 p. 151.

⁵ Bijlage 51 p. 152.

⁶ Bijlage 148 voorlaatste alinea.

door de media. Alle publicaties hebben deze zelfde bron en verwijzen daar ook naar. Ook dit blijkt uit de stukken.

Dat de aanleiding van het onderzoek mede zou zijn gelegen in een proces-verbaal van de Advocaat-generaal Van der Schans,⁷ moet zelfs als een feitelijke onmogelijkheid terzijde worden geschoven. De verdediging komt daar nog op terug.

De aangifte van Verstappen van 18.09.2012 heeft het ook over de 50 Mot-meldingen. De aangifte van Verstappen ziet op de mogelijk door Gerrit Schotte begane feiten in verband met de 50 Mot-meldingen.⁸ Verstappen verwijst in zijn aangifte zelfs met zoveel woorden naar het via internet circulerende uitgelekte memo van de VDC. Ook de aangiften zijn dus uitdrukkelijk gebaseerd op dezelfde uitgelekte 50 Mot-meldingen uit 2010.⁹ Bij de aangifte van Verstappen is als bijlage 3 een uitgelekte vertrouwelijke ‘memo inzake screeningsproces resultaten’ bijgevoegd die opgemaakt is door de Veiligheidsdienst Curaçao. Als bijlage 2 bij het memo van de VDC zijn afschriften van diverse geheime gelekte Mot-meldingen op naam van Gerrit Schotte.¹⁰ De overige feiten, die Verstappen noemt, zijn niet onderzocht.

Ook de brief van de rechtse groepering Akshon Sivil van 16 juli 2012 is gebaseerd op de uitgelekte Mot-meldingen die via internet circuleren en die bij die brief zijn

---

⁷ Algemeen dossier p. 5 en Zaaksdossier p. 14.

⁸ Bijlage 51 p. 147.

⁹ Bijlage 149 p.1507.

¹⁰ Bijlage 77 p. 264 en bijlage 149 bijlagen 2 en 3.

gevoegd. Ook deze organisatie verwijst naar de uitgelekte memo van de Veiligheidsdienst.¹¹ Ook hier zijn de overige aangekaarte onderwerpen niet onderzocht.

Ook de aangifte van de anonieme burger van een dag na de verkiezingen in 2012 is gebaseerd op dezelfde Mot-meldingen.¹² Deze ‘anonieme’ aangever wijst ook op de vijftig Mot-meldingen evenals Verstappen, een en ander in verband met de door de VDC uitgelekte documenten en info op Curaleaks, waaronder ook de twee stortingen van USD 140,000.00 en US 73,422.00.¹³ Ook hij verwijst naar de uitgelekte Mot-gegevens afkomstig van de Orco-bank en ook hij legt deze uitgelekte Mot-gegevens over.¹⁴

Naar aanleiding van deze aangiften heeft de PG op 28 januari 2013 opdrachten gegeven tot feitenonderzoek naar de Mot-meldingen.¹⁵ De Mot-verstrekkingen werden vergeleken met de uitgelekte Mot-gegevens als in de aangiften opgenomen en deze bleken identiek te zijn.¹⁶ Het gaat dus duidelijk over dezelfde uitgelekte Mot-gegevens van tussen 10 mei 2005 en 15 juni 2010.

Overtreding van de Landsverordening Financiering Politieke Partijen was uitgesloten en ongegrond, omdat die Landsverordening pas op 10.10.10 in werking

---

¹¹ Bijlage 149 pagina's 1510-1529.

¹² Bijlage 150 en zaaksdossier p. 15 6de bullit.

¹³ Bijlage 51 p. 148.

¹⁴ Bijlage 150 p. 1613 t/m 1622.

¹⁵ Bijlage 51 p.148.

¹⁶ Bijlage 51 p. 148.

is getreden en het bovendien om overtredingen gaat. Een onderzoek naar witwassen was ook daarom op grond van het voorgaande niet mogelijk.

Met name is niet onderzocht hoe de aangevers en derden over die meldingen hebben kunnen beschikken. Dit is opmerkelijk Edelachtbare! Immers uit het dossier blijkt op geen enkele wijze dat na het uitlekken in 2010 een onderzoek heeft plaatsgehad, terwijl de indicaties van strafbare feiten (nog steeds) voor het oprapen liggen.

8. Hoe de naam Schotte in verband met de Mot-meldingen in het publieke domein is terechtgekomen en in welk (strafbaar) verband, wordt door het openbaar ministerie en de verbalisanten niet vermeld.

Het is - voor u rechter – raden naar de herkomst van verschaffing van deze Mot-meldingen. Die informatie heeft wel bijgedragen aan de start van het onderzoek en de verdenking tegen cliënten, waarmee het in het kader van een eerlijke procesvoering voor de hand had gelegen dat die informatie behoorlijk wordt geverbaliseerd.

Naast het onderzoek op basis van de Mot-meldingen wordt in het proces-verbaal geen melding gemaakt van andere geloofwaardige redenen voor onderzoek.

Ik moet constateren dat de aanvankelijke verdenking tegen Schotte, de verdenking die heeft geleid tot een strafrechtelijk onderzoek tegen hem, in het kader waarvan

langdurige en verstreckende inbreuken zijn gemaakt op zijn privacy (huiszoeking, detentie, onderzoek bij de belastingdienst, etc.) is gebaseerd op alléén deze Mot-meldingen. Er is informatie betreffende valse facturen in het dossier gevoegd, maar ook die informatie is, zoals eerder aangegeven, een direct gevolg van het strafbaar gedrag.

Het is dan de vraag of het zojuist aangevoerde bezwaarlijk is. Maakt het uit dat die informatie niet in het dossier zit? Dat maakt wel degelijk uit! In het kader van een toetsbaar en transparant opsporingsonderzoek is het zowel voor de verdediging als voor de rechter van essentieel belang dat duidelijk is welke informatie tot welke opsporingshandelingen hebben geleid. Indien, zoals hier, enkel melding wordt gemaakt van bepaalde feiten, omstandigheden en conclusies, die niet toetsbaar zijn aan de hand van de onderliggende stukken, dan is dit problematisch. Immers, de rechtmatigheid van de informatie, en daarmee de start van het onderzoek, kan niet worden beoordeeld. De eerste conclusie is daarmee dat de start van het onderzoek onrechtmatig is geweest, aangezien (opzettelijk) toetsbare informatie uit het dossier (in ieder geval van de verdediging en rechter) is weggelaten.

Het is duidelijk dat op basis van deze uitgelekte Mot-meldingen is besloten om ondanks de toezeggingen van december 2010 toch een strafrechtelijk onderzoek te starten met als doel “witwassen en belastingontduiking”. Ik meen in ieder geval, zoals hier nog zal blijken, dat de Mot-meldingen geen enkel aanknopingspunt hebben kunnen of mogen vormen voor een verdenking. En toch werd het enige

aanknopingspunt voor het onderzoek gevormd door de Mot-meldingen, waaruit bleek dat sprake was van een aantal transacties met betrekking tot cliënten.

Ik meen ook aan de hand van de startinformatie te mogen vaststellen dat er ten tijde van de start van het onderzoek volstrekt onvoldoende verdenking bestond tegen Schotte. De enige aanwijzing op dit punt wordt gevormd door de bewust strafbaar gekeurde Mot-meldingen. Het behoeft echter weinig toelichting dat die informatie onder de omstandigheden van deze zaak volstrekt onvoldoende is om een verdenking op te baseren. Dit nog geheel los van de eerdere toezeggingen die door de PG en anderen, waaronder de Gouverneur zijn gedaan. Deze vaststelling is van belang in het licht van het te voeren verweer met betrekking tot de Mot-meldingen als oorsprong van het onderzoek.

9. Samenvattend is in het jaar 2013 het onderzoek naar de Mot-meldingen weer opgestart of beter gezegd herstart. Er zijn ‘weer’ onderzoeksopdrachten uitgezet naar informatie die eerder niets had opgeleverd. In de brief van de PG van 28 december 2010, waar wij nog op terugkomen, staat dat de Hoofdofficier van justitie, mr. Joubert, zich destijds met het hoofd-MOT heeft verstaan en dat gelet op de informatie die voor het OM toen beschikbaar was er vooralsnog geen termen aanwezig waren om een strafrechtelijk onderzoek tegen Gerrit Schotte in te stellen. Het Hoofd-MOT heeft bij schrijven van 24 juni 2011 weer bevestigd dat voor wat betreft Gerrit Schotte er geen verdachte transacties bij MOT bekend waren (**bijlage 1**). In ieder geval blijkt niet uit het dossier dat in januari 2013 andere informatie

aanwezig was die ook maar enig begin van een gerechtvaardigd vermoeden kon dragen dat Schotte betrokken zou zijn bij witwassen.

Vanwege de gebrekkige verslaglegging in deze zaak is het bovendien zeer moeilijk te achterhalen welke gegevens op welk moment bij de opsporingsdiensten bekend waren en welke gegevens tot welke (strafvorderlijke relevante) beslissingen hebben geleid.

De hiernavolgende reconstructie is te maken. Terzijde, Edelachtbare, het is natuurlijk volstrekt idioot dat aan de hand van verschillende bronnen een reconstructie moet worden gemaakt, terwijl het de meest elementaire taak van het OM is om een duidelijk en overzichtelijk proces-verbaal op te maken, waaruit blijkt welke handelingen, door wie en waarom zijn verricht.

Het enkele feit dat ik moet reconstrueren betekent al dat het OM niet aan die taak (en daarmee niet aan de beginselen van een behoorlijk procesorde) heeft voldaan.

Tijdslijn/Voorgeschiedenis

10. De bevoegdheid van de Gouverneur als landsorgaan ten aanzien van een kabinetsformatie is strikt beperkt tot het doen van een verzoek aan een politicus tot het doen van alles dat nodig is om te komen tot vorming van een kabinet. De Gouverneur heeft geen enkele bevoegdheid tot het instrueren van de Procureur-

generaal of het hoofd van de Veiligheidsdienst (VDC) tot het verrichten van onderzoek.

De bevoegdheid van de Gouverneur als koninkrijksorgaan is ten aanzien van een kabinetsformatie strikt beperkt tot een eventuele weigering door hem om de door de formateur voorgestelde benoemingsbesluiten te ondertekenen.

De politieke opdrachten van de Gouverneur in het kader van de kabinetsformatie in het jaar 2010, zoals de opdrachten aan de Procureur-generaal en/of het Hoofd van de Veiligheidsdienst zijn onbevoegd gegeven en daarmee onrechtmatig.

Dit betekent, dat de brief van de Gouverneur aan de Procureur-generaal van 29 september 2010, waarin hem wordt gevraagd een antecedentenonderzoek, mede omvattende een *veiligheidsonderzoek*, te doen, onbevoegd is gegeven (**bijlage 2**). Dit nog geheel los van het feit dat voorwaarde voor het verrichten van dergelijk verdergaand onderzoek is het verkrijgen van de instemming van de betrokken kandidaat-minister. Die instemming was er ook niet.

Dit geldt zonder meer ook voor de brief van de Gouverneur aan de Minister-president van 9 december 2010. De verwijzing in die brief naar het landsbesluit van 10 februari 2010¹⁷ is zelfs volledig onjuist (**Bijlage 3**). In dat landsbesluit en de daartoe behorende bijlage is geen enkele sprake van een “noodzaak tot een diepgaand onderzoek door de Veiligheidsdienst onder aansturing van de

---

¹⁷ Pb 2010 no. 5.

Gouverneur.” Het tegendeel is waar. In de wet staat met zoveel woorden: “ Voor de benoeming van ministers en staatssecretarissen van een nieuwe regering worden de richtlijnen toegepast door de formateur, onder verantwoordelijkheid van de Minister-president van de nieuwe regering”.¹⁸ De betrokken brief van de Gouverneur is daarom leugenachtig en berust op onwaarheid, zelfs ten aanzien van de tekst van de wet.

Datzelfde geldt voor het toenmalige hoofd van de Veiligheidsdienst, de heer Edsel Gumbs. Ondanks te zijn gewezen en te verstaan was gegeven dat het verrichten van een veiligheidsonderzoek niet of mag plaatsvinden, omdat daarvoor geen toestemming is gegeven door de politieke leiders Schotte, Wiels en Cooper, heeft hij tegen beter weten in, onder druk van de Gouverneur en in opdracht van PG Piar, toch een veiligheidsonderzoek uitgevoerd, waartoe hij geen enkele bevoegdheid of toestemming had. Als gevolg van zijn onrechtmatig optreden zijn de door hem verzamelde gegevens aldus onrechtmatig verkregen, welke gegevens vervolgens in strijd met de voor de Veiligheidsdienst geldende geheimhoudingsplicht kort daarop na zijn conflict met de regering, opzettelijk en strafbaar zijn uitgelekt en op straat zijn komen te liggen.

Volledigheidshalve merk ik op dat ook de Commissie van Toezicht VDC nergens bevoegd is verklaard het Hoofd Veiligheidsdienst instructies te geven over te verrichten werkzaamheden.

---

¹⁸ Artikel 1 lid 2 Landsbesluit van 10 februari 2010.

Echter besloot Gumbs naar aanleiding van het verzoek van de Gouverneur en de opdracht van de PG om het feitenonderzoek voort te zetten en schreef, bij brieven van 19, 21, 22 en 26 oktober 2010, verschillende overheidsdiensten, landsinstellingen en commerciële banken aan waarin hij, ten onrechten, met een verwijzing naar het Landsbesluit van 10 februari 2010, verzocht om in het kader van een naar de betrokken ministers te verrichten *veiligheidsonderzoek*, informatie te verstrekken (**Bijlagen 4**).¹⁹ Juist door deze misleiding heeft Gumbs de beschikking gekregen over de betreffende geheim te houden Mot-meldingen.²⁰ Dit heeft bij de Orco-bank geleid tot het verstrekken van de hier aan de orde zijnde gegevens. De bank heeft daarmee gehandeld in strijd met haar geheimhoudingsplicht. Nu de Veiligheidsdienst in (onbevoegde) opdracht van de PG heeft gehandeld en de banken op het verkeerde been heeft gezet door de indruk te wekken dat zij rechtmatig en bevoegd bezig was om te vragen wat zij vroeg, is de overheid rechtstreeks betrokken. Vergeet dus niet dat juist zowel de Gouverneur als de PG nauw betrokken waren bij dit onderzoek tegen Schotte. Niet verwonderlijk is dus dat het OM ondanks aangifte, weigert onderzoek naar het strafbaar ‘lekkers’ te verrichten.

De conclusie kan daarom geen andere zijn dan dat in een bizarre samenspanning van de Gouverneur, wel of niet daartoe bewogen door leden van de Nederlandse regering, de Procureur – generaal naar het zich laat aanzien met leden van de vóór 10 oktober 2010 fungerende coalitiepartijen, door het toenmalige Hoofd van de Veiligheidsdienst (en mogelijk de voorzitter van de Commissie van Toezicht van

---

¹⁹ Landsbesluit van 10 februari 2010, *Pb* 2010 no. 5 en brief aan Orco Bank bijlagen 4.

²⁰ Zie briefwisseling met de Orco Bank bijlage 11.

de VDC), onbevoegd onderzoek is gedaan, wellicht met de specifieke bedoeling het onbevoegd verzamelde materiaal aan het volk bekend te kunnen maken en voor meerdere doeleinden te (mis)gebruiken.

11. Deze gebeurtenissen in 2010 tonen aan dat het ongemotiveerd verrichten van een veiligheidsonderzoek aanleiding kan zijn voor misbruik van de Veiligheidsdienst voor partijpolitieke belangen en het corrumperen van de Veiligheidsdienst. Een dienst die verre behoort te worden gehouden van partijpolitieke processen. Dit materiaal zal twee jaren daarna door nagenoeg dezelfde groep, maar nu met andere stromannen, weer in verband met te houden verkiezingen opduiken.

Voor het verrichten van deze handelingen heeft Gumbs anders dan bovengenoemde correspondentie doet vermoeden, geen toestemming gevraagd bij de betrokken ministers, laat staan dat hij deze heeft gekregen. Verder was de Minister-president niet, althans niet terstond, dan wel tijdig door Gumbs op de hoogte gesteld van het bestaan van voornoemde brieven. De Minister-president heeft een en ander ten aanzien van het bestaan van de inhoud van deze brieven, en dus gaande het onderzoek, in eerste instantie via informele kanalen vernomen, namelijk via de diensthoofden en directeurs van een aantal aangeschreven instellingen en meer in het bijzonder via de (sociale) media. Na de aan de hand van onder andere dit handelen van Gumbs ontstane vertrouwensbreuk met de zittende regering eind oktober 2010, zijn strikte privégegevens, waaronder ook deze geheime Mot-meldingen, vervolgens en zelfs direct daarna (onder andere) naar de media gelekt.

Met het bovenstaande heeft de heer Gumbs als direct gevolg van de onrechtmatige opdrachten van de Procureur-generaal en Gouverneur gehandeld in strijd met de wet, meer in het bijzonder ook met de bevoegdheden die hem in de Landsverordening Veiligheidsdienst Curaçao (LVC) zijn toegekend.

12. - 2012

Vóór de verkiezingen in het jaar 2012 volgen de brief van de politieke organisatie FAS en de aangiften van Verstappen en een anonieme burger die kennelijk allemaal nauw aan elkaar gelieerd zijn en voor wat betreft de inhoud, ook naar elkaar verwijzen.²¹

In die tijd, juist voor de verkiezingen, doen zich interessante ontwikkelingen voor.

* Als antwoord op voornoemde brief van de FAS om onderzoek te doen naar de betreffende Motmeldingen, schrijft PG Piar op 01 augustus 2012 als volgt: ‘Pas wanneer het MOT bepaalde transacties als verdacht aanmerkt, wordt dit gemeld aan het OM’. Van belang is dat er voor wat betreft Schotte, geen MOT verdachte transacties bij het MOT bekend waren.²²

De PG geeft verder in zijn brief aan, dat dit slechts anders is wanneer reeds sprake is van een strafrechtelijk onderzoek. En onderstreept verder dat het OM geen bevoegdheid heeft om zonder strafvordelijke noodzaak het MOT te bevragen over ongebruikelijke transacties (**Bijlage 5**).

Deze brief toont aan dat PG Piar wel op de hoogte was van de regels.

---

²¹ Alles in bijlagen 149 en 150.

²² Bijlage 1 bij dit pleidooi.

* Op 03 augustus 2012 start de FAS samen met het OM een civiele enqueteprocedure waarin ook Schotte het onderwerp is. Daarvan zegt de voorman van de FAS, de heer Suriel, nu: “Het OM heeft ons geholpen om alles op poten te krijgen, maar bij de rechterlijke macht is het uiteindelijk compleet misgelopen”.²³

* Deze samenwerking tegen Schotte zal niet beperkt blijven to de civile enquete. Kort daarna, op 10 september 2012, schrijft deze zelfde Suriel aan de heer Bijkerk, de opsteller van de aangifte(s) tegen Schotte dat ze samen met het OM gaan werken om Schotte te kruisnagelen.

Hij zou weinig dunk hebben van het OM en presenteert zich als een undercoveragent. Volgens hem is het een kwestie van of een aanklacht indienen met een dossier of ze spijkeren alles zo goed mogelijk dicht en de mediahype moet zodanig worden dat er geen andere outcome kan komen dan dat Schotte de bajes ingaat en dat hun *fervente streven is een aanklacht in te dienen voor de verkiezingen*. Schotte moet gekruisnageld worden. Daarin mag niet gefaald worden. Rekening houdend, aldus de FAS, met een zeer zwakke OM, waarmee zij jammer genoeg samen moeten werken. Zo is de politieke alliantie tegen Schotte (weer) ontstaan. De rechtse FAS, die miljoenen van rechts Curacao in de anti Schotte campagne heeft gestopt (is dit geen witwassen?), en een OM dat zich al te graag voor dit politiek karretje laat spannen, en natuurlijk bepaalde media zoals door Suriel in deze mail op voorhand aangekondigd (**Bijlage 6**).

* Er is echter veel meer.

---

²³ Voorpagina Amigoe 25 januari 2016.

Op dezelfde dag antwoord Bijkerk dat er wel degelijk goeie lui bij het OM zitten en dat hij er in ieder geval één kent die heel graag zou willen. Volgens hem is het gewoon een kwestie om de MOT meldingen samen met de uitgelekte memo van de VDC aan hett OM te overhandigen. Hij strest op gebruikmaking van het VDC verhaal, en staat erop dat hij wel betaald moet worden. Ook hij accentueert dat Schotte publicitair goed aangepakt moet worden. Volgens hem kan de aangifte tegen Schotte beperkt worden tot de MOT meldingen. Hij gaat eerst op zoek naar iemand anders die de aangifte zou willen ondertekenen.

Twee dagen later op 12 september 2012 is er een mailcorrespondentie tussen de FAS leden, waaronder in ieder geval ook David Dick, een prominent lid en ex minister van justitie van de politieke partij PAR, en de opsteller van de aangifte(s), de heer Bijkerk.

Bijkerk schrijft dat Ruben (Suriel) van de FAS het zelf niet aandurft om de aangifte in te dienen. Hij is kennelijk bang. Bijkerk heeft intussen contact met een zekere Terrence Peterson om hem te verzoeken de aangifte voor hen te tekenen. Op 17 september 2012 weigert Terrence Peterson met dit clubje mee te doen. Hij schrijft aan Bijkerk: 'Hierbij deel ik u mede, als voorzitter van Curacao Civil Society Foundation, dat wij niet kunnen ingaan op uw verzoek om het door U opgestelde en aan mij afgegeven dossier in te dienen bij het Openbare Ministerie'.

(Alles in bijlage 7).

Hierna volgt direct daarop de aangifte van Verstappen op 18 september 2012 (één dag later!)²⁴ die zich wel heeft laten lenen en daarna die van de anonieme aangever met als basis ook dezelfde Mot meldingen.

13. Van belang is dus dat de FAS een rechtse organisatie is die met puur politieke motieven is opgericht. Zij is de organisatie die, buiten elke twijfel, in aanloop naar de verkiezingen van 2012, het meeste geld in haar politieke smeercampagne heeft gestopt.²⁵ Specifiek en alleen gericht op het demoniseren van twee politieke tegenstanders van de twee grootste volkspartijen (Schotte en Wiels). Het is een front voor bepaalde rechtse kapitaalkrachtige personen en de door hen gefinancierde politieke partijen, die zelf niet op de voorgrond willen treden en de FAS en mensen als Suriel en Bijkerk gebruiken om het vuile politieke werk voor hen op te knappen. Deze campagne heeft ondanks de vele miljoenen geen vruchten afgeworpen, omdat nu juist Wiels en Schotte de verkiezingen op 19 oktober 2012 hebben gewonnen.²⁶ Wiels heeft dat met de dood moeten bekopen. En nu is het de beurt aan Schotte. Met een beetje geluk voor de FAS en ernstige schending van het recht verdwijnt Schotte in het gevang. En dan krijgt de anonieme aangifte van exact één dag na de bekendmaking van de verkiezingsuitslag betekenis.

Vóór de verkiezingen volgen in een rap tempo achter elkaar de brief van de FAS gericht aan het OM betreffende Schotte van *16 juli 2012*,²⁷ de aangiften van

---

²⁴ Bijlage 149.

²⁵ Politieke advertenties op radio, televisie, kranten en op de vele billboards langs de weg.

²⁶ Met 19715 (PS) en 18450 (MFK) stemmen.

²⁷ Bijlage 1 bij de aangifte van Verstappen (bijlage 149).

Verstappen van *18 september 2012*²⁸ en van de zogenaamde anonieme burger van zaterdag (!) *20 oktober 2012*.²⁹ Alles in dezelfde lijn.

14. Op 16 oktober 2012, precies drie dagen voor de verkiezingen, publiceert de anonieme website ‘Curaleaks’ geheime documenten van het echtpaar Schotte. Dit keer gaat het om geheime Amerikaanse bankgegevens van Cicely van der Dijs die gelinkt worden aan de eerder uitgelekte geheime Motgegevens. Dezelfde documenten, die door de anonieme aangever zijn aangifte zijnn aangehaald. De site claimt dat het zou gaan om het doorsluizen van geld afkomstig van Francesco Corallo. Men produceert niet minder dan vier pagina’s met geheime bankgegevens en twee pagina’s met statements met de naam en het adres van Van der Dijs erop. Precies dezelfde tactiek als rond de verkiezingen en kabinetsformatie in het jaar 2010. Nu in aanloop naar de verkiezingen van 19 oktober 2012. De inhoud van al het schrijven in brieven en aangiften vertoont sterke onderlinge overeenkomsten.

Het is geen publiek geheim dat er tussen het OM en de regering Schotte grote spanningen zijn ontstaan door de pertinente weigering van het openbaar ministerie en procureur-generaal Dick Piar om, ondanks rapportages, diverse goed onderbouwde aangiften, requisitoiren van het Nederlandse OM - afdeling Arnhem, berichten gestaafd met documenten in de media en zelfs een rechterlijk vonnis, de corrupte president van de Centrale Bank te vervolgen.

---

²⁸ 18 september 2012.

²⁹ Bijlage 150, ingeboekt maandag 22 oktober 2012, zaaksdossier p. 3.

Het is ook een algemeen bekend feit dat de voorman van de FAS, de heer Suriël, ten tijde van dit handelen, in dienst was bij de Centrale bank, waar deze door het OM beschermde Tromp de president van is en waar toevallig ook Gumbs van de VDC, direct na zijn conflict met de regering, is gaan werken en thans nog werkzaam is.

- Waarom is de anonieme aangever toegestaan om in zo een belangrijke zaak, geheel anoniem aangifte te doen?
- Welk belang had de persvoorlichter van het OM Serphos om juist in deze zelfde periode van augustus 2012 geheel ongevraagd, publiekelijk mede te delen dat het OM de betreffende MOT-meldingen (50) nimmer had onderzocht.³⁰ Dat was twee jaar na het uitlekken van deze MOT-gegevens. Welk belang werd door hem en het OM met deze publieke aankondiging gediend?
- Kort hierna komen de aangiften. Allemaal gericht op de Mot-meldingen van twee jaar eerder, die deze woordvoerder weer in de publiciteit heeft gebracht, ondanks de eerdere andersluidende bevindingen van zijn meerdere, de PG, over deze 50 Mot-meldingen van twee jaren daarvoor.³¹
- Waarom heeft het OM tot heden geweigerd onderzoek te doen naar het uitlekken van deze geheime Mot-meldingen. Handelingen, die, zonder meer, ernstige strafbare feiten opleveren.³² En is het toeval dat de privé bankgegevens van Cicely van der Dijs juist gedurende deze periode via ‘Cura leaks’ op straat zijn komen te

---

³⁰ Voorpagina Amigoe van 11 augustus 2012 en bijlage 149 p. 1504.

³¹ Brief PG van 28 december 2010.

³² In een echte ‘flutzaak’ tegen een parlementariër van hoe kan het anders, de MFK, heeft dit gerecht recent nog voor veel minder veroordeeld, zie GEA 08 januari 2016 OM/Thode : ‘Het schenden van geheimen zou een ernstig strafbaar feit zijn’. Terwijl in diezelfde zaak 6 andere personen waaronder 4 politici van andere partijen, exact hetzelfde hebben gedaan en tegen wie ook aangifte is gedaan. Over meten met verschillende maten gesproken.

liggen en gelinkt worden aan de gelekte Mot-meldingen? Waarna ‘Curaçao leaks’, direct daarna, uit de lucht of van het internet is gehaald.

Van belang is ook dat de anonieme aangifte, waarmee het onderzoek is gestart, volgens bijlage 150, op 20 oktober 2012, zijnde, een *zaterdag en één dag na de verkiezing* juist bij diezelfde PG wordt ingediend die er ook voor tekent. Van belang is verder dat Wiels (PS) en Schotte (MFK) op de 19de, dus een dag ervoor op vrijdag, als de grootste politieke leiders en overwinnaars uit de bus zijn gekomen en samen de regering zouden gaan vormen. De rechtse krachten hebben dus kennelijk zelfs hun vrije dag (zaterdag) opgeofferd. Het proces-verbaal feitenonderzoek en de stempel op de aangifte vermelden geheel ten onrechte 22 oktober 2012 als indiendatum in plaats van registratiedatum.³³ Dat is in strijd met de datum van 20 oktober 2012 die naast de handtekening van de PG, op de aangifte als datum van indiening bij de PG staat opgenomen.

- 28 januari 2013

De PG geeft opdracht aan de landsrecherche voor het instellen van een onderzoek naar de ongebruikelijke transacties die al vanaf oktober 2010 door het lekken op de sociale media, ook in de pers circuleren. De opdracht is naar aanleiding van de aangiften van Verstappen en de anonieme burger. Duidelijk is dat deze Mot-meldingen door de Orco bank eerst digitaal bij de MOT zijn aangeleverd en vervolgens ook aan de VDC.³⁴

---

³³ Bijlagen 56 en 150.

³⁴ O.a. Bevindingen feitenonderzoek bijlage 157 en de brief van de Orco bank van 23 april 2012 bijlage 11 bij pleidooi.

De feiten nader bezien

15. Ter verduidelijking is het nodig nog meer in detail terug te gaan naar de kabinetsformaties in 2010 en 2012 en de samenspanning en pogingen om bepaalde mensen door misbruik van macht politiek uit te schakelen.

- Op 29 september 2010 geeft waarnemend Gouverneur Van der Pluim-Vrede geheel onbevoegd een onrechtmatige opdracht (lees: zonder enige wettelijke grondslag) aan Procureur-generaal Dick Piar tot het doen van een diepingrijpend *Veiligheids/privé onderzoek* tegen Gerrit Schotte (**bijlage 2**).

Stel je voor dat Koning Willem-Alexander zich bemoeit met de screening van Nederlandse kandidaat-ministers en samen met de Procureurs-generaal illegale opdrachten gaat geven met als gevolg een reeks strafbare feiten, alleen maar om een onderzoek te kunnen beginnen om zodoende een hem niet welgezinde politicus uit te kunnen schakelen. Montesquieu zou zich als een tol in zijn graf blijven draaien. Als landsorgaan heeft de Gouverneur geen enkele bevoegdheid zonder contraseign. Hij is slechts een ornament, een karikatuur, uit ons koloniaal verleden. Artikel 43 Statuut waarmee de Gouverneur ten onrechte Gumbs als hoofd Veiligheidsdienst heeft bedreigd ligt nog verder achter de horizon.³⁵

---

³⁵ Bijlage 10.

- Deze onrechtmatige schriftelijke opdracht daartoe wordt vervolgens, twee dagen daarna, op vrijdag 1 oktober 2010, door de PG opgedragen aan het Hoofd van de Veiligheidsdienst de heer E. Gumbs (**bijlage 8**). Op dat moment was er geen sprake van een verdenking tegen Schotte. Deze, moest nog gecreëerd worden. Deze zoals het Hoofd Veiligheidsdienst het in de vergadering van 4 oktober 2010, zelf genoemd heeft, illegale opdracht van de PG Dick Piar aan hem, behelsde niets anders dan een onrechtmatige *fishing expedition*, om zonder wettelijke grondslag, met behulp van het plegen van strafbare feiten, diep in het privéleven van Schotte (en anderen) te gaan duiken, om wat dan ook te vinden welke hun doelstelling zou kunnen dienen. Maar wie een veldslag wint, heeft nog niet de oorlog gewonnen. Rechtsbescherming incarneert een autonome waarde als waarborg tegen machtsmisbruik, niet alleen tegen de (verkeerde) macht van criminele medeburgers, maar ook tegen die van de vertegenwoordiger van de Kroon en de Procureur-generaal (lees OM). Dit is nog steeds een belangrijke functie van het strafproces.

Het is deze illegale opdracht door de Procureur-generaal, met als gevolg een reeks gepleegde strafbare feiten, dat ons diep in dit donkere bos heeft doen belanden. *Op basis van deze illegale opdracht van de Procureur-generaal* werden immers vervolgens zeer ernstige strafbare feiten gepleegd, waarop zware gevangenisstraffen staan, waaronder overtreding van de Motwetgeving, de Landsverordening Veiligheidsdienst, schending van geheimhoudingsverplichtingen en strafbare uitlokking.³⁶

---

³⁶ Onder andere de artikelen 20 jo. 28 Lv MOT (*Pb* 1996 no. 21; artikel 29 Landsverordening Veiligheidsdienst Curaçao *Ab* 2010 no. 87; artikel 285 NA Sr oud/2:232 CSr nieuw.

16. Opmerking verdient dat de vorenbedoelde illegale opdracht van Procureur-generaal Piar evenals de bedreiging richting lagere ambtenaren door Gouverneur Goedgedrag, thans onmiskenbaar ook het misdrijf als bedoeld in artikel 2:353 CSr zou oplevert. Deze bepaling luidt immers:

“De ambtenaar die door misbruik van gezag iemand dwingt iets te doen, niet te doen of dulden wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie.”

Onder “misbruik van gezag” in deze delictomschrijving dient te worden verstaan het misbruik dat een ambtenaar maakt van het gezag dat hij aan zijn hoedanigheid ontleent, waarbij onverschillig is of dat misbruik bestaat uit overschrijding van de grenzen van de bevoegdheden dan wel in de aanmatiging van een bevoegdheid die hem niet toekomt (vgl. HR 20 juli 1995 *NJ* 1995, 709). In de literatuur wordt verder unaniem aangenomen dat het dwingen van een ander ook kan geschieden via een intermediair. Ook dat is hier het geval (vgl. N.L.R. aant. 4 bij art. 365 CSr). Primair moet, gelet op het bepaalde in artikel 183 eerste en tweede lid CSv, worden aangenomen dat in casu sprake is van het zich aanmatigen van een bevoegdheid die de PG niet toekomt. De verdediging ziet hierin een strafverhogende omstandigheid als bedoeld in art. 1:116 CSr. Slechts in hoger beroep kon de PG overigens rechtstreeks opdracht tot nader (opsporings)onderzoek geven (zie artikel 183 derde lid CSv).

Al deze, beweerdelijk ‘nette’, burgers, met een voorbeeldfunctie, zijn van het rechte pad afgeweken in hun jacht op de heer Schotte, door in strijd met het legaliteitsbeginsel methoden te aanvaarden en daartoe opdracht te geven die – ofschoon zij duidelijk inbreuk maakten op fundamentele grondrechten van anderen – elke wettelijke grondslag missen. Niet iets om trots op te zijn. Zij weten echter als geen ander dat dit land er al 300 jaren één is van *‘some people are more equal than others’*. Bij hen is iets dat niet mag kennelijk wel geoorloofd.

Is het niet juist een rechter die elke burger en dus ook cliënten hiertegen dient te beschermen? Anders is vrees ik, dat de vaststelling dat de lokale rechter op dit punt ernstig tekortschiet onontkoombaar is.

De reden waarom de PG voormelde handeling en - naar huidige wetgeving - misdrijf heeft (doen) begaan, c.q. mild uitgedrukt aan ‘outsourcing’ heeft gedaan, is gelegen in het feit dat het OM nimmer met de nul (0) informatie, welke men op dat moment had, een rechterlijk bevel tot deze ingrijpende inbreuken op de privacy van Schotte had kunnen krijgen. Dat wist de Procureur-generaal (en de beide Gouverneurs). Het zijn nota bene alle drie juristen ten aanzien van wie gezien hun functie, bovendien een “Garantenstellung” van toepassing is.³⁷

De Veiligheidsdienst opereert altijd in het schemerduister. Het OM met de Procureur-generaal voorop, heeft juist daarom, dus doelbewust en met het oog op het buiten toepassing laten van strafvorderlijke waarborgen, dit onderzoek

---

³⁷ Zie ook bijlage 5 bij dit pleidooi.

uitbesteed aan de inlichtingendienst om, vervolgens, deze informatie (de Motmeldingen en de daaraan gerelateerde informatie) later als basis te kunnen gebruiken in een strafproces tegen deze verdachten. Zo kon het OM later zijn handen in geveinsde onschuld wassen. De startinformatie, waarop dit gerecht doelt, is dus niets anders dan *door en in rechtstreekse opdracht van het OM zelf op onrechtmatige wijze gegenereerde en door middel van strafbare feiten onrechtmatig verkregen informatie c.q bewijs*.

Dit zet de zaak op scherp.

17. Het OM mag dan ook niet achter deels anonieme aangevers gaan schuilen.

Daarom kan de conclusie reeds nu geen andere zijn, dan dat het OM de betreffende gegevens al daarom niet aan een opsporingsonderzoek ten grondslag had mogen leggen. Volledigheidshalve zij vermeld, dat dit niet anders kan zijn, indien, als gevolg hiervan, de in de pers gelekte gegevens zijn gebruikt, al dan niet geïnspireerd door de (ook anonieme) aangevers of derden.

Alleen degenen, die nog in Sinterklaas geloven, zullen denken dat het puur toeval is dat de anonieme aangever in oktober 2012, exact één (1) dag nadat Wiels en Schotte de verkiezingen hadden gewonnen, bij (*'of all people'*) deze zelfde PG anoniem aangifte doet, verwijzende naar de vruchten van de door deze PG

onrechtmatig of, zoals het Hoofd Veiligheidsdienst Gumbs het zo mooi heeft gezegd, ‘illegaal’ gegeven opdracht.³⁸

De PG moet hebben geweten dat de wet niet voorziet in de mogelijkheid om anoniem aangifte te doen. Een belangrijke reden is dat anonimiteit de uitoefening van het ondervragingsrecht van de verdachte kan frustreren.³⁹

Hij is in ieder geval juist de figuur van de PG, die toezicht moet houden op de behoorlijke vervolging van strafbare feiten.⁴⁰ Als jurist en PG moet hij hebben geweten dat de Veiligheidsdienst alleen via strafbare sluiptwegen bij de door hem en de Gouverneur gewenste informatie kon komen. Het ging immers, voor wat betreft Schotte zoals hij ook in zijn brief van 1 augustus 2012 aan de FAS kenbaar maakte, om door de wet zwaar beschermde privégegevens.⁴¹ Deze strafbare handelingen zijn dus wel degelijk in het kader van een ‘vooronderzoek’ begaan en daarom alleen al zal artikel 413 CSv moeten worden toegepast. Dit artikel kan niet buiten de deur worden gehouden.

Ook als het gerecht er anders over zou willen denken, dan nog geldt het navolgende.

---

³⁸ Bijlage 150 strafdossier.

³⁹ Vgl. Corstens, Het Nederlandse strafprocesrecht c.q. handbook, 7de druk, p. 64 en zie verder Inleiding regiezitting 05 juni 2015 p. 11 t/m 13.

⁴⁰ Memorie van Toelichting no. 3 op de artt. 10 – 12 Sv, Staten van de Nederlandse Antillen, zitting 1987 – 1988, Landsverordening houdende vaststelling van een nieuw Wetboek van Strafvordering p. 24.

⁴¹ Bijlge 5 bij pleidooi.

De Hoge Raad accepteert in ieder geval ook processuele sancties als rechtsgevolg van vormverzuimen, waarin hij zelfs expliciet vaststelt dat zij buiten het kader van het voorbereidend onderzoek zijn begaan. De bekendste voorbeelden betreffen juist onrechtmatigheden, begaan in het kader van een onderzoek door inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Waaronder de gevallen waarbij, met het oog op buiten toepassing blijven van strafvorderlijke waarborgen, geen opsporingsbevoegdheden worden aangewend ten einde gebruik te kunnen maken van door een inlichtingen- en veiligheidsdienst vergaarde informatie.⁴²

- Dat ook of zelfs het Hoofd Veiligheidsdienst, die de onrechtmatige opdrachten gedwongen moest uitvoeren ook de mening was toegedaan dat deze PG volstrekt onrechtmatig bezig was, blijkt uit zijn eigen verslag over de gebeurtenissen in 2010. Op 4 oktober 2010 belegt hij, na de opdracht van de PG van 1 oktober 2010, een vergadering met de politieke leiders Schotte, Wiels en Cooper. In die door hem bijeengeroepen vergadering geeft het Hoofd Veiligheidsdienst onomwonden en met zoveel woorden, bij herhaling, te kennen dat de *door de PG aan hem gegeven opdracht* onrechtmatig en illegaal is, omdat er geen enkele wettelijke basis bestaat om zonder toestemming van de betrokkenen een dergelijk diep en vergaand onderzoek in het privéleven van iemand te verrichten (**bijlage 8**). Die toestemming wordt hem duidelijk en uitdrukkelijk niet verleend (**bijlagen 8 en 9**).

- Toch geeft het Hoofd Veiligheidsdienst (onder druk) gevolg aan de opdracht van de PG. Gumbs heeft als Hoofd Veiligheidsdienst alle banken en financiële

---

⁴² HR 5 september 2006, *NJ* 2007, 336 evenals HR 15 november 2011, *NJ* 2012, 36, beide met noot Schalken.

instellingen gevraagd of Schotte in hun bestanden voorkwam “en/of in dat verband eventueel subjectieve en/of objectieve c.q. dubieuze handelingen, alsmede bijzonderheden daarover te vermelden zijn **(bijlage 4)**.”

De meesten zullen zich hebben afgevraagd wat met deze door Gumbs nogal wonderlijk geformuleerde vraag bedoeld werd. Dit heeft bij de Orco bank geleid tot het verstrekken van de hier aan de orde zijnde privégegevens.

Nu de Veiligheidsdienst, als gevolg van de illegale opdracht van de PG, de banken op het verkeerde been heeft gezet door de indruk te wekken dat zij rechtmatig en bevoegd bezig was om te vragen wat zij vroeg, is ook het openbaar ministerie rechtstreeks betrokken.

Gumbs is in dit traject ook door Gouverneur Goedgegred onder druk gezet door dreiging met het inzetten van zware, overigens ook onrechtmatige, middelen. De Gouverneur heeft hem zelfs geheel ten onrechte met het invoeren van het Statuut bedreigd **(bijlage 10)**. In ieder geval is de Orco bank opzettelijk misleid, doordat de Orco bank ten onrechte is voorgehouden dat Schotte toestemming had gegeven tot het verschaffen van zijn privégegevens. Het is op basis van deze misleiding dat de Orco bank over is gegaan tot het prijsgeven van de door de wet beschermde geheime informatie die aan de basis ligt van dit hele strafrechtelijke onderzoek **(bijlagen 11)**. Die toestemming is bewijsbaar nooit gegeven, wat, zonder meer, ook blijkt uit het schrijven van Helmin Wiels, voordat hij werd omgelegd **(bijlage 9)**.

Deze met behulp van strafbare feiten verkregen Motgegevens als gevolg van de illegale opdracht van de PG, zijn kort hierna samen met andere zeer gevoelige

privé-informatie, anoniem, onder anderen door een echtgenoot van een officier van justitie werkzaam bij de Veiligheidsdienst ter plaatsing daarop naar de sociale media gelekt ook hier specifiek en alleen gericht op cliënt Schotte.

Ook de Italiaanse autoriteiten wijzen in hun onderzoek naar juist deze gelekte berichten als reden voor hun onderzoek.⁴³ De regering van Curaçao heeft over dit lekken, op 26 november 2010, zelfs een persbericht doen uitgaan, waarin door de regering onweersproken is toegegeven dat de Veiligheidsdienst opzettelijk deze geheim te houden gegevens heeft gelekt (**bijlage 12**). Het zijn dezelfde (MOT) gegevens die in 2012 weer uit de kast zijn gehaald om (weer) tijdens een verkiezingsperiode ten grondslag te worden gelegd aan deze strafzaak.

Aldus is een U-bocht geschapen op grond waarvan een quasi rechtmatige start van het opsporingsonderzoek kan worden geveinsd en gecreëerd.

18. Het staat dan ook op basis van dit dossier vast dat de basis van het onderzoek tegen cliënten gevormd is en wordt juist door deze opzettelijk strafbaar uitgelekte Motmeldingen.⁴⁴ Naar aanleiding van de aangiften van H. Verstappen van 18 september 2012 en de anonieme aangifte van 20(22) oktober 2012, heeft dezelfde PG die bij bovengeschetst gebeuren als opdrachtgever nauw betrokken was, op 28 januari 2013, meer dan twee jaren daarna een opdracht verstrekt tot het instellen van een feitenonderzoek naar *dezelfde ongebruikelijke transacties*.⁴⁵

---

⁴³ Onder andere bijlage 51 dossier p. 152 tweede alinea bovenaan.

⁴⁴ Zie o.a. Proces-verbaal Landsrecherche, bijlage56 p.176; Algemeen dossier p. 5; Zaaksdossier p. 16.

⁴⁵ Zaaksdossier bijlage 1.

Daarvan zegt het OM en kennelijk ook dit gerecht dat het ‘alleen’ startinformatie is, alsof het handelen van PG van het OM kan worden losgekoppeld als dat goed uitkomt. Zij zijn ook in dit opzicht één en ondeelbaar. De feiten zijn uitgebreid, gemotiveerd met voldoende onderbouwing voorgehouden. Daarom juist kan het (af)beschermen van vooraanstaanden, die een kardinale rol hebben gespeeld in deze strafzaak, niet worden aanvaard.

Brief Procureur generaal van 29 december 2010 en het vertrouwensbeginsel.

19. Op verzoek van de Nederlandse Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, gericht aan de Gouverneur van Curaçao, om alle twijfel weg te nemen, worden de MOT- meldingen door de PG al strafrechtelijk onderzocht. Uit de bijgevoegde correspondentie blijkt dat er, volgens de conclusie van de PG, onvoldoende aanleiding bestond voor een strafrechtelijk onderzoek. Dat is de conclusie die de PG zelf heeft genomen. Uit het proces-verbaal blijkt dat de feitelijke herstart van dit onderzoek lange tijd nadien heeft plaatsgevonden. De schijn van politieke motieven ligt dus op de loer.

In de periode rond 2010 hebben zich dus bijzonder relevante ontwikkelingen voorgedaan, die niet uit het dossier en de verslaglegging door de politie blijken.

Naar aanleiding van dat onderzoek zijn conclusies getrokken, welke de basis vormden voor mededelingen aan derden, waaronder Schotte. Op 29 december 2010 berichtte de PG mr. Piar in een schrijven aan de Gouverneur van Curaçao dat: “ Gelet op de informatie die voor het openbaar ministerie beschikbaar is, zijn er –

vooralsnog – geen termen aanwezig om een strafrechtelijk onderzoek in te stellen tegen dr. G. Schotte” (**bijlage 13**). Dit schrijven is door de PG geformuleerd, nadat Hoofdofficier van Curaçao mr. Joubert zich voor onderzoek met de bevoegde autoriteit, het Hoofd MOT, Dambruck, had verstaan met betrekking tot dezelfde hier aan de orde zijnde Mot meldingen. Daarnaast heeft de Gouverneur in een schrijven van 12 januari 2011, gericht aan de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, mr. Donner, deze op de hoogte gesteld, dat: “ Op basis van het ambtsbericht van de Procureur generaal moet worden geconcludeerd dat de Motmeldingen ten aanzien van de Premier (lees G. Schotte) op zich, vooralsnog geen grond vormen voor strafrechtelijk onderzoek (...) en dat de meldingen sec onvoldoende aanleiding vormen voor op zichzelf staand strafrechtelijk onderzoek” (**bijlage 14**). Dit schrijven is ook onder de aandacht van cliënt Schotte gebracht.

In het tijdsverloop tussen de brieven van de PG en Gouverneur en de dag van de huiszoeken, zijnde 9 december 2013, kan geen aanleiding worden gevonden voor een andersluidend oordeel. Er waren in die periode geen van belang zijnde ‘nieuwe bevindingen’ voor een herstart op basis van dezelfde Motgegevens.

In het *Menten - arrest*⁴⁶ heeft de Hoge Raad het juridische grondpatroon voor het vertrouwensbeginsel in kaart gebracht. De voor het strafvorderingbeleid verantwoordelijke organen moeten handelen in gebondenheid aan toezeggingen welke gerechtvaardigde verwachtingen hebben gewekt. Uit dit arrest blijkt dat zelfs

---

⁴⁶ HR 29 mei 1978, *NJ* 1978, 358 m.nt. ThWvV.

een toezegging van een minister van justitie aan een individuele persoon in de regel consequenties heeft voor de vervolging.

Nu het geheel op schrift is gezet zowel door de PG als de Gouverneur en ook in overeenstemming is met de mededelingen aan Schotte, kan er geen onduidelijkheid bestaan over de precieze inhoud.

Is hier in strijd met gerechtvaardigde verwachtingen gehandeld, dan dient dit te leiden tot de niet-ontvankelijk verklaring van de officier van justitie in zijn vervolging.⁴⁷

Point of no return?

Bij gelijkblijvende omstandigheden kan geen sprake zijn van een strafvervolging ter zake de Mot-meldingen. In zijn schrijven aan de Gouverneur trekt de PG conclusies. Als een persoon een dergelijke mededeling ontvangt, zal hij ongetwijfeld terecht opgelucht mogen ademhalen. Het gaat niet aan om bij gelijkblijvende omstandigheden op een dergelijke toezegging terug te komen. Hiermee ondermijnt het openbaar ministerie (OM) het vertrouwen dat in haar uitdrukkelijke mededeling mag worden gesteld.

Vertrouwensbeginsel

---

⁴⁷ Lensing en Mulder, *Hoofdbeginselen van Strafprocesrecht*, Tjeenk Willink 1994, nummer 27, p. 44.

Er zijn dus aan cliënt Schotte, eind 2010 begin 2011, zowel mondeling als schriftelijk, uitlatingen gedaan dat hij op basis van de Motmeldingen niet (verder) zou worden vervolgd, nu er geen sprake was van een redelijk vermoeden van schuld, de Motmeldingen geen aanleiding waren voor een strafrechtelijk onderzoek en dat er daarom geen beletsel bestond om Minister President te worden. Schotte stelt aldus dat er door of namens het openbaar ministerie uitlatingen c.q. toezeggingen zijn gedaan over zijn vervolging.

Verwezen zij ook naar een vrij recente arrest van de Hoge Raad van 3 maart 2015, NJ 2015, 200 m.nt. Reijntjes. Daarin overweegt de Hoge Raad dat niet alleen uitlatingen door het openbaar ministerie (lees: de officier van justitie) maar eveneens “uitlatingen die aan het openbaar ministerie zijn toe te rekenen (of daarmee gelijk te stellen gedragingen)” bij de verdachte het gerechtvaardigd vertrouwen kunnen hebben gewekt dat hij niet (verder) zal worden vervolgd. Reijntjes schrijft in zijn noot onder dat arrest dat de burger ervan mag uitgaan dat die hun uitspraken langs hiërarchische weg hard kunnen maken. Dit geldt in de eerste plaats voor de Procureur generaal, maar ook voor de Minister van Veiligheid en Justitie, aldus Reijntjes en hij verwijst naar HR 1992, 543 en NJ 1981, 79 (Menten). Deze erkenning van toerekeningmogelijkheid (voor uitlatingen van de PG en minister) is aldus (ook) rechtsreeks van belang voor deze strafzaak. Het is dan ook jammer dat het gerecht ook op dit vlak de deur voor de verdediging naar de getuigenverhoren (voorlopig) heeft gesloten. Terwijl evident is dat hier sprake is van strafrechtelijk onoirbare willekeur. En willekeur is nog altijd een grond voor

niet ontvankelijkheid zie HR 19 januari 2016 ECLI; NL: GHDHA:2014:2209, r.o. 3.3 (*Happy Days* arresten).

Mededelingen nader bezien

Op uitdrukkelijk verzoek van de Nederlandse Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, bij brief van 22 december 2010, gericht aan de Gouverneur van Curaçao, en om alle twijfel weg te nemen, zijn dezelfde Motmeldingen door de PG al *strafrechtelijk* onderzocht (**bijlage 15**). Eind 2010 heeft naar aanleiding van die brief, in opdracht van de PG, een onderzoek plaatsgevonden door de toenmalige Hoofdofficier van justitie mr. G. Joubert samen met het hoofd MOT mr. K. Dambruck. Met als eindconclusie dat er geen termen aanwezig waren om een strafrechtelijk onderzoek in te stellen tegen. Van dat onderzoek is opmerkelijk genoeg geen proces-verbaal opgemaakt, althans in ieder geval niet aan het dossier toegevoegd. Uit de hier als bijlagen bijgevoegde correspondentie blijkt onmiskenbaar dat de betreffende Motmeldingen al waren onderzocht en, dat, zowel volgens de MOT als de PG, er onvoldoende aanleiding bestond voor een *strafrechtelijk onderzoek* (**bijlage 1 en 13**).⁴⁸ Het gaat om dezelfde Motmeldingen sinds 2005 (**bijlage 3**).⁴⁹

De herhaaldelijke mededelingen van Gouverneur, Procureur-generaal en de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties dat er geen reden was voor strafrechtelijk onderzoek of vervolging en het tijdsverloop van 3 jaren (tot aan

---

⁴⁸ Zie brief van de Procureur generaal van 29 december 2010.

⁴⁹ Zie brief van de Gouverneur van Curaçao van 9 december 2010 bijlage 3 bij pleidooi.

de huiszoeking) moet er toe leiden dat bij cliënt Schotte het gerechtvaardigde vertrouwen is opgewekt dat hij niet zou worden vervolgd.⁵⁰

Deze toezegging is ook aan Schotte persoonlijk gedaan (naar aanleiding van deze brieven) in met hem gevoerde gesprekken. En is hem ook de correspondentie ter hand gesteld, met de mededeling dat er strafrechtelijk niet tot vervolging zal worden overgegaan. De rechter moet in een geval als deze dan vaststellen a. of sprake is geweest van een toezegging, en b. of deze toezegging voor rekening dient te komen van de overheid.⁵¹

De herstart staat er niet aan in de weg om aan te nemen dat de beslissing van het OM om Schotte toch op basis van dezelfde MOTmeldingen te vervolgen, is genomen in strijd met het vertrouwensbeginsel en daarmee ook in strijd met het verbod op willekeur. Wat op zich al tot niet ontvankelijkheid van het openbaar ministerie moet leiden. Willekeur is namelijk een grond voor niet ontvankelijkheid.

Schotte is toen premier geworden, maar rechts en rijk Curaçao geeft niet gemakkelijk op. Met behulp van hun instituten is het in 2012 ondanks die toezeggingen, vlak voor de verkiezingen weer ‘alle hens aan dek’. Dezelfde groep mobiliseert zich weer en nu wordt de verdwijntrukendoos uit de kast gehaald. Dat gaat als volgt:

---

⁵⁰ Zie Rb Noord-Holland 30 januari 30 januari *NJFS* 2014/106.

⁵¹ Zie recent HR 3 maart 20015, *NJ* 2015, 200 m.nt. J.M. Reijntjes.

Proces-verbaal advocaat-generaal

20. Medio 2012 zou AG Van der Schans een e-mailbericht uit Italië hebben ontvangen. Men zou tijdens een huiszoeking in Italië stukken hebben aangetroffen.⁵² Men heeft toen niet aangegeven om wat voor stukken het ging en ook niet wat de inhoud van die stukken zou zijn. Aldus een bijna twee jaar (!) later opgesteld ambtsbericht van de hand van AG Van der Schans.⁵³ Opmerkelijk is dat dit bericht via e-mail is binnen gekomen, doch dat men de datum niet aangeeft en die e-mail in deze moderne tijd ook niet heeft kunnen achterhalen noch hier noch in Italië. Dit belangrijke document, wat volgens de stukken in het dossier een belangrijke rol heeft gespeeld⁵⁴ bevindt zich ondanks rechterlijke opdracht niet bij de stukken.⁵⁵ Hierdoor is de verdediging in ernstige mate benadeeld. Immers de juistheid van dit opmerkelijke en ongeloofwaardig verhaal kan nu niet worden getoetst.

Dit proces-verbaal, opgemaakt op 20 februari 2014, zou mede de start van het onderzoek hebben ingeleid. In de eerste plaats is dit een feitelijke onmogelijkheid. Om de eenvoudige reden dat zowel het feitenonderzoek (28 januari 2013) als het strafrechtelijk onderzoek (6 juni 2013) al waren opgestart lang voordat de heer Van der Schans, kennelijk op verzoek van officier van justitie Van Logten (want zeker weet hij het ook niet, zie vraag 1 van zijn verhoor op 27.07.2015 bij de RC), op 20 februari 2014, dit proces-verbaal heeft opgemaakt.

---

⁵² Het zou gaan om een huiszoeking bij het bedrijf B Plus Giocollegale Ltd te Rome op 10 november 2011.

⁵³ Bijlage 148 dossier.

⁵⁴ Zaaksdossier p.14 en Algemeen dossier p. 5.

⁵⁵ Toelichting aanhoudingsverzoek 20 maart 2015 'ontbrekende stukken' onder punt 22, proces-verbaal terechtzitting 20 maart 2015 p. 4 voorlaatse alinea en proces – verbaal aanvulling op procesdossier onderzoek Babel p. 3 no. 22.

Feit is ook dat geen van beide brieven van de PG inhoudende opdrachten tot feiten en strafrechtelijk onderzoek dit proces-verbaal als reden voor het starten van een onderzoek vermelden.⁵⁶

Ook de Landsrecherche, die het onderzoek moest opstarten, rept met geen woord over een proces-verbaal van de Advocaat-generaal, dat als basis zou hebben gediend voor de start.⁵⁷ Die heeft het alleen over aangiften van Verstappen en de anonieme aangever als reden voor het opstarten van het onderzoek. En heeft het alleen maar over de Motmeldingen die door de Orco bank zijn aangeleverd, dus de gelekte Motmeldingen, als reden voor het starten van een onderzoek.⁵⁸

Is er ooit een e-mail uit Italië verstuurd?

Het is wel toevallig dat AG Van de Schans bijna twee jaar later een proces-verbaal opstelt, waarin staat dat hij bijna twee jaar daarvoor een e-mailbericht zou hebben ontvangen. Welk bericht nu spoorloos is verdwenen. Dat is hoogst onwaarschijnlijk **(bijlage 16)**.⁵⁹ Volgens een door de verdediging geraadpleegde internationaal erkende computerdeskundige is dit verhaal hoogst onaannemelijk. Het is bovendien onwaarschijnlijk dat noch het OM op Curaçao noch die in Italië over een back-up systeem beschikt. Zo dat e-mailbericht al heeft bestaan, staat er iets in dat wij kennelijk niet mogen inzien. In ieder geval is het aan het OM te wijten dat dit belangrijk processtuk, welke toevoeging aan het dossier uw gerecht heeft bevolen, in deze moderne tijd spoorloos is verdwenen.

---

⁵⁶ Bijlagen 1 en 2 bij het Algemeen dossier.

⁵⁷ Bijlage 56.

⁵⁸ Bijlage 56 p. 176 en 177.

⁵⁹ Zie deskundigenbericht.

Er zijn nog meer ernstige vraagtekens te plaatsen bij zowel het proces-verbaal van de advocaat-generaal als dit ‘spook’ e-mailbericht.

Getuigenverhoor Van der Schans

De Advocaat-generaal zou als gevolg van een opdracht van dit gerecht ene mevrouw Alberto gevraagd hebben om het e-mailbericht in hun systeem te achterhalen en die zou hem gewoonweg niet hebben geantwoord. Hij heeft het kennelijk ondanks de rechterlijke opdracht, ook daarbij gelaten. Verder zou hij de verstuurder van de e-mail een zekere Pelicano in Italië hebben gebeld. Die zou hem hebben medegedeeld het niet meer te hebben. Het ging om een rechterlijke opdracht om dat e-mailbericht te produceren. Het lijkt mij logisch dat hij dat langs elektronische weg zou hebben verzocht om het bewijs van zijn antwoord aan uw gerecht te kunnen tonen. Er zijn teveel vraagtekens en het verhaal is niet alleen zoals gesteld feitelijk onmogelijk, maar bovendien ongeloofwaardig.

Moeten wij geloven dat twee leden van het OM zes maanden, nadat een spoorloos verdwenen e-mailbericht is ontvangen, helemaal naar Italië vertrekken zonder te weten waar het over gaat. Wat is de reden dat de AG, na het verkrijgen van inzage in december 2012, pas op 20 februari 2014 (!) proces-verbaal opmaakt van zijn bevindingen inhoudende documenten die kennelijk belangrijk genoeg waren om helemaal naar Italië af te reizen. De onvolledigheid, inaccuraatheid en suggestiviteit van het achteraf, bijna twee jaren later, opgemaakte proces-verbaal

van AG Van der Schans⁶⁰ kunnen het oordeel, ook van de rechter over dit gebeuren, bovendien in een onjuiste richting sturen.

De beklagprocedure ex artikel 15 Wetboek van strafvordering

21. De politieke organisatie van FAS dient dus op 23 oktober 2013 een klacht in bij het Hof (**bijlage 17**). Daarin verwijst de FAS naar de aangiften van Verstappen en de anoniem gebleven aangever. Aangiftes waarover de FAS (evenals het geval met de brief van 29 december 2010 van de PG gericht aan de Gouverneur) kennelijk toen al beschikte. De FAS kon zich niet vinden in het feit dat het OM kort daarvoor heeft medegedeeld de op initiatief van de FAS geëntameerde enquêteprocedure te willen afwachten eer zij een vervolgingsbeslissing zou nemen.

Een dergelijke klacht had op dat moment geen schijn van kans. In een voorwaardelijk verzoek, tot inzage in de klachtprocedure, heeft de verdediging per schrijven van 30 oktober 2013, duidelijk gemaakt, dat die klacht, gezien de stand van het recht geen kans van slagen had (**bijlage 18**).

De voortzetting van de behandeling van de klacht is tot tweemaal uitgesteld en zou op dinsdag 14 januari 2014 worden behandeld (**bijlage 19**). De klacht van de FAS, inhoudende de vraag of Schotte al dan niet voor dezelfde feiten vervolgd moest worden, was dus al onder de rechter en het OM was daarbij, als gevolg van de wet, betrokken. Het Hof zou de zaak op korte termijn afdoen met een beslissing over het al dan niet mogen/moeten entameren van een vervolging tegen Schotte. Nog

---

⁶⁰ Bijlage 148.

voordat en vlak voor het Hof hierover zou beslissen en hangende die procedure, dient het OM een verzoek in bij een andere rechter van hetzelfde Hof (RC) en valt, op 9 december 2013, onder andere het huis van de verdachten binnen op basis van hetzelfde feitencomplex, dat aan het Hof werd voorgelegd.

Het is niet gebruikelijk en het getuigt overigens niet van gepaste eerbied voor het rechtssysteem om, terwijl een zaak sub judice is, een nader besluit te nemen, ten einde een ongunstige uitspraak van de rechter in de door de FAS geëntameerde zaak, al van tevoren ongedaan te maken. Deze methode werd gedurende de bezettingstijd door bepaalde administratieve organen meerdere malen toegepast.⁶¹ Een beroep op het Karman-arrest is dan ook hier op zijn plaats.⁶² Gebrek aan eerbied voor het wettelijke strafvorderlijke systeem.

En dan de huiszoeking van 9 december 2013.

22. Op 4 december 2013 zijn door het OM, hangende de procedure bij het Hof, in de zaken van cliënten, op basis van hetzelfde feitencomplex, vorderingen tot huiszoeking ter inbeslagneming gedaan. In een dergelijk geval moet de rechter-commissaris (RC), voordat hij de gewenste machtiging/beschikking verleent, nagaan of daartoe voldoende grond bestaat. Hij doet dat zelfstandig aan de hand van beschikbare stukken, eventueel aangevuld met informatie van de OvJ.

De RC is bevoegd tot huiszoeking ter inbeslagneming over te gaan en daarbij de te doorzoeken plaatsen te betreden, maar uitsluitend op vordering van de OvJ (art.

---

⁶¹ Ambtenaren Gerecht 's-Hertogenbosch 02.03.1951 A.B. 1951, blz. 577.

⁶² HR 01.06.1999, NJ 1999, 567.

137 CSv). Verlangd mag worden dat hem hierbij alles wordt voorgelegd en medegedeeld wat voor de door hem te maken afweging van belang kan zijn.

De RC is de centrale autoriteit bij het doen van huiszoeking en heeft op 6 december 2013 de beschikkingen tot huiszoeking gewezen.

Tijdens genoemde huiszoeking in het pand, gelegen aan de Bankwerkersweg no. 33, is door RC De Kort aan cliënten G.F. Schotte en C.R. van der Dijs, in aanwezigheid van de advocaten E. F. Sulvaran en C.A. Peterson, de volgende toelichting gegeven:

“Dat er in het geval van cliënt Schotte, bij de president van het Hof een vordering tot huiszoeking ter inbeslagneming is ingediend. Dat de president hem, als RC, vervolgens heeft benaderd, met het verzoek of hij deze zaak zou willen afhandelen. Dat hij er twee dagen over na heeft moeten denken en vervolgens heeft besloten om de zaak verder (als RC) af te handelen”.

De vorderingen tot huiszoeking, zo zou hem zijn medegedeeld, vonden hun basis in en zijn het rechtstreeks gevolg van de door de stichting ‘Fundashon Akshon Sivil’ (FAS) bij het Gemeenschappelijk Hof van Justitie ingediende klacht tegen de heer Schotte.”

* Vooreerst is het indienen van een vordering ex artikel 137 CSv door het openbaar ministerie bij de president geen gebruikelijke gang van zaken. Er is een kabinet rechter-commissaris, waar dit type vorderingen worden ingediend. Dat is ook in

overeenstemming met de bedoeling van de wetgever, nu de RC en niet de president van het Hof, ook volgens de wetgever, de centrale autoriteit is voor het doen van huiszoeken (art. 137 CSv).

Het klaagschrift ex artikel 15 CSv van de FAS, gedateerd 23 oktober 2013, is, zoals uit de aanhef blijkt, zowel per e-mail (evertjan.vanderpoel@caribjustitia.org) als persoonlijk bij de president afgeleverd. Ook dit is geen gebruikelijke gang van zaken. Het hof had toen al zijn ‘front office’.

Alle verzoeken moeten bij de griffie van het Hof worden ingediend. Dat is de gebruikelijke gang van zaken bij alle verzoeken. Het lijkt ons sterk dat een organisatie als de FAS, met zelfs actieve advocaten in haar bestuur, niet bekend is met de op het stadhuis (Hof) gebruikelijke gang van zaken in zowel straf- als civiele procedures.

**Op 30 oktober 2013 hebben wij, namens de (nog) niet zijnde partij Schotte en gezien het klaagschrift ex artikel 15 CSv van de FAS, gericht aan de president, namens Schotte, zoals al aangegeven, een reactie op het klaagschrift gestuurd. Omdat het op dat moment voor ons ook niet bekend was, wie de voorzitter van de Hofcombinatie was of zou zijn en cliënt ook (nog) geen partij was in die procedure, is het schrijven (in navolging van de FAS) aan de president gericht.⁶³ Cliënt kon namelijk niet het risico lopen dat op onjuiste gronden lichtvaardig over zijn vervolging zou worden gedacht.

---

⁶³ Bijlage 18.

In het boven aangegeven gesprek met de RC, is hem uitdrukkelijk de vraag gesteld of de zienswijze van cliënt en zijn verdediging, als neergelegd in het schrijven van 30 oktober 2013, aan hem was voorgelegd.

Zijn antwoord was dat hij hier niets van afwist en hem geen schrijven gericht aan het Hof ter hand was gesteld. De visie van cliënt is dus ten onrechte niet meegewogen in zijn beslissing. Dit is opmerkelijk, omdat niet alleen de president van dit schrijven kennis had genomen, maar ook, zoals later zou blijken, de voorzitter van de combinatie, die het klaagschrift van de FAS in behandeling heeft gehad. Immers, op 31 oktober 2013 en dus nog voor ontvangst van de vorderingen huiszoeking van 4 december 2013, afkomstig van het openbaar ministerie, hebben wij een reactie van de voorzitter van de raadkamercombinatie van het Hof ontvangen, waarin hij, reagerende op onze brief van 30 oktober 2013, te kennen geeft, dat hij ons verzoek tot inzage niet kan honoreren (**bijlage 20**).

De conclusie is, dat zowel de president als de optredende voorzitter binnen het Hof op de hoogte was van het standpunt van cliënt in relatie tot de klacht van de FAS en desondanks is de RC als centrale autoriteit bij de huiszoeking, niet van deze cruciale informatie voorzien. Hierdoor is naar onze mening doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van cliënt aan diens recht op een behoorlijke afweging van alle belangen bij de toepassing van een ingrijpend dwangmiddel als de huiszoeking ernstig tekortgedaan. Essentieel was hierbij een eerlijke, open en accurate informatievoorziening zijdens de daarbij betrokkenen, zeker nu de klacht van FAS volgens de RC de basis vormde voor het toepassen van zware dwangmiddelen en al aan een rechterlijk oordeel van een hogere rechter was

onderworpen. Een klacht die bovendien uitgebreid in de media aan de orde is gekomen (**bijlage 19**) waarbij het OM bovendien publiekelijk had aangekondigd de enquêteprocedure te zullen afwachten.

Nu mag het Hof, evenals het openbaar ministerie, het opportuniteitsbeginsel hanteren (art. 25 lid 2 en 207 CSv). Waarom zijn echter OM en RC op een aanstaande beslissing van de rechter vooruitgelopen door toestemming tot een vervolgingsdaad te bewerkstelligen?

Al dan niet een vervolging inzetten is voorwerp van keuze, die, naar gelang de volledigheid of onvolledigheid van de verschaft informatie, verschillend kan uitvallen.

Wij hebben onze bedenkingen betreffende het tijdstip van handelen, juist in de periode vlak voor de (verdere) behandeling van en de beslissing op het klaagschrift. Het direct intrekken van het klaagschrift door de FAS, direct na de toestemming tot een vervolgingsdaad, is voor ons een bevestiging van het bovenstaande.

Vervolgens werden de door de RC aan verdachten en verdediging gedane mededeling omtrent de feitelijke gang van zaken, door de president van het Hof bij brief van 22 januari 2014 ontkend. Met als gevolg twee tegenstrijdige verklaringen die niet naast elkaar kunnen bestaan. Op 7 februari 2014 werd door de verdediging dan ook aan de RC om een ambtsbericht of nadere uitleg gevraagd. De RC is niet op ons verzoek ingegaan en RC en president hebben besloten om niet meer te

reageren (**bijlagen 21**). Wij zijn serieuze advocaten en hebben 4 getuigen. Linksom of rechtsom, iemand heeft niet de waarheid gesproken.

Aan de zittingsrechter staat nu rechtmatigheid van dit handelen ter beoordeling.⁶⁴

Het gaat om de vraag of de RC onder de geschetste omstandigheden (publieke mededeling OM dat zij de enquêteprocedure zou afwachten en hangende een procedure over dezelfde rechtsvraag bij het Hof) in het bijzonder ook gezien het feit dat het om dezelfde MOTmeldingen gaat, tot zijn oordeel over het afgeven van een machtiging/beschikking tot huiszoeking(en) heeft kunnen komen. Art. 413 CSv is van toepassing. Er is sprake van vormverzuimen in het vooronderzoek. Vervolgens is er het belang van het geschonden voorschrift en in verband daarmee het nadeel dat is veroorzaakt.

De ernst van het verzuim is hier gelegen in een ingrijpend middel als het binnentreden en het doorzoeken van woningen en bedrijfspanden. Door de onrechtmatige bewijsgaring is er een belangrijk strafvorderlijk voorschrift en/of rechtsbeginsel in aanzienlijke mate geschonden, namelijk dat een zwaar dwangmiddel is gehanteerd zonder voldoende legitimatie en in strijd met publiekelijk gedane mededelingen. Verdachten hebben persoonlijk nadeel ondervonden van deze verzuimen. Zij hebben immers moeten dulden dat opsporingsambtenaren het door hen op dat moment bewoonde huis (en bedrijfspand) binnen zijn gegaan en hebben doorzocht. De sanctie, die hier moet worden opgelegd, in samenhang bezien met de andere vormverzuimen, is primair de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie. In ieder geval moet al het uit

---

⁶⁴ HR 11 oktober 2005, NJ 2006, 625.

de huiszoeking verkregen bewijsmateriaal, ter zijde worden gesteld. De ernst van de verzuimen geeft daartoe aanleiding en past ook bij de aard van het verzuim.

Nu het bewijs voor de feiten (kopieën concept invoices en andere correspondentie) verkregen is als gevolg van deze doorzoekingen komt subsidiair algehele bewijsuitsluiting met vrijspraak voor de tenlastegelegde feiten in aanmerking en zal dan ook subsidiair worden gevorderd.⁶⁵

Terug naar de juridische inkadering

23. Er is dus sprake van een mede met behulp van de Veiligheidsdienst door de PG en het openbaar ministerie toegepaste ‘verdwijntruc’, waarmee haar eigen sturende en coördinerende rol in de gepleegde strafbare feiten verhuld moet worden.

Het vervolgingsrecht van het openbaar ministerie staat dan op het spel. In de rechtspraak is allereerst aanvaard dat dit vervolgingsrecht op de tocht staat indien inmenging van het openbaar ministerie bij zogeheten ‘particuliere opsporing’ en/of opsporing van andere staatsorganen dan het OM, van regisserende, instruerende of sturende aard is geweest. Voor de juridische inkadering, met verwijzing naar rechtspraak, moge de verdediging met uw toestemming en ter voorkoming van herhaling, verwijzen naar de pagina's 6 t/m 8, punten 14 t/m 18, van de inleiding op de regiezitting van 05 juni 2015.

De Hoge Raad heeft een zeer belangrijke nuance aangebracht, inhoudende dat de

---

⁶⁵ Zie Hof Leeuwarden 24 mei 2011, *NJFS* 2011, 222 en Rb Gelderland 28 januari 2014, *NJFS* 2014, 147.

resultaten van inlichtingen- en veiligheidsdiensten wel degelijk onder omstandigheden inderdaad *niet* tot het bewijs mogen worden gebruikt. Daarvan is bijvoorbeeld sprake als (zoals hier het geval) doelbewust met het oog op het buiten toepassing blijven van strafvorderlijke waarborgen geen opsporingsbevoegdheden worden ingezet met als doel het gebruik kunnen maken van door de inlichtingendienst vergaarde informatie (HR 5 september 2006, *NJ* 2007, 336 en ECLI:NL:HR:2006:AVA4122).

Op 29 september 2010 wist PG Piar dat hij niets had om een onderzoek tegen Schotte te beginnen. Hij had niets om een rechter te kunnen benaderen voor machtigingen om zodoende met een diepgaand en ingrijpend onderzoek in het privéleven van Schotte te kunnen gaan graven. Toch is hij doelbewust met een *fishing expedition* begonnen, waarbij hij de Veiligheidsdienst heeft misbruikt. Er zijn tenminste twee redenen waarom PG Piar ervoor gekozen heeft om het straf(proces)recht buiten spel te zetten.

De eerste is dat men dan niet hoeft te voldoen aan de relatief strenge eisen, die het strafrecht stelt aan inbreuken op grondrechten van de burger. De tweede reden is dat het strafrecht een aantal processuele beginselen kent die in dit geval als lastig werden ervaren. Daarmee hangt vervolgens samen dat het voor de burger, die het betreft, bijzonder lastig wordt gemaakt om de grondslag van dit handelen te bestrijden. Privacyschending buiten het strafrecht om is er één die met aanzienlijk minder waarborgen is omgeven. Dat raakt niet alleen aan de grondslagen van de rechtsstaat, maar het treft ook de legitimiteit van de genomen beslissingen. Het was dus een bewuste keuze om de strafrechtelijke bezwaren te omzeilen.

Uit de hiervoor weergegeven gang van zaken, volgt, zonder meer, dat deze situatie zich heeft voorgedaan.

Ook uit arresten van het EHRM waaronder Ramanaukas volgt, dat rechtsgevolgen niet kunnen uitblijven. In de zienswijze van het EHRM is bewijsuitsluiting dan de strafprocessuele sanctie, die in een dergelijk geval kan volgen. Deze lijn is doorgetrokken in EHRM 4 november 2010 appl.no. 18757/06 (Bannikova vs. Rusland). In vrij recente rechtspraak, waarin duidelijk de sporen van Ramanaukas te ontwaren zijn, heeft de Hoge Raad een zodanige bewijsuitsluiting tot de strafvorderlijke mogelijkheden geacht. Verwezen zij bijvoorbeeld naar de Goudsnip-zaak: HR 29 juni 2010, NJ 2010/440. In die zaak werd aangenomen dat de verdachte in strijd met artikel 6 EVRM is geïnstigeerd door een informant van het TCI. De Hoge Raad laat dan de beslissing van het hof in stand dat het OM hiervoor, vanwege de verantwoordelijkheid die bestaat voor het handelen van die informant, strafprocessuele verantwoordelijkheid draagt. Verder nog ging de Hoge Raad in het Visa Card-arrest: HR 20 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV7501. Ofschoon het openbaar ministerie geen verantwoordelijkheid draagt voor een Visa Card -maatschappij werd desalniettemin de mogelijkheid opengelaten dat bewijsuitsluiting kan volgen als het onrechtmatig handelen van een opsporende burger leidt tot veronachtzaming van de rechten van de verdediging en/of flagrante inbreuken op de persoonlijke levenssfeer van de verdachte.

De zwaarste sanctie van niet-ontvankelijkheid lijkt te zijn gereserveerd voor gevallen waarin politie en/of OM een zekere verantwoordelijkheid bezitten ten aanzien van het handelen van de opsporende burger. Niet is bovendien uitgesloten

dat onrechtmatig optreden van natuurlijke of rechtspersonen onder omstandigheden een zodanige schending van beginselen van behoorlijke procesorde of veronachtzaming van de rechten van de verdediging in de strafzaak tot gevolg heeft dat sancties niet kunnen uitblijven.⁶⁶

Het recht

24. Het standpunt is dat Gumbs met het bovenstaande als gevolg van de opdracht van de Procureur-generaal opzettelijk in strijd heeft gehandeld met wet en recht. In het kader van een kabinetsformatie en het Landsbesluit is zoals al aangegeven, een veiligheidsonderzoek in het geheel niet voorgeschreven. Op grond van het Landsbesluit had Gumbs slechts de registers van de Veiligheidsdienst te raadplegen en de Minister-president te informeren of de kandidaat-ministers in deze registers vermeld staan.

Op grond van artikel 16, tweede lid, LVC wordt een veiligheidsonderzoek slechts uitgevoerd *na voorafgaande schriftelijke instemming* van de betrokken persoon. Gumbs heeft van geen van de bewindslieden toestemming gekregen voor een veiligheidsonderzoek, zeker niet schriftelijk zoals vereist. Bij een ministerfunctie is geen sprake van een vertrouwensfunctie in de zin van de LVC, aangezien politieke functies niet onder deze definitie vallen. In ieder geval is de functie van minister niet aangewezen als vertrouwensfunctie in een landsbesluit h.a.m. Gumbs wist dit dan wel behoorde dit te weten en was verplicht te allen tijde met inachtneming van

---

⁶⁶ HR 1 juni 1999, *NJB* 1999, blz. 1167, nr. 89, rov. 3.2.

de wettelijke bepalingen te handelen. Ook op dit punt heeft hij derden misleid **(Bijlagen 4)**.

In ieder geval zijn de Motmeldingen in handen van de media gevallen, waarop derden, waaronder de rechtse FAS en een aantal met de FAS gelieerde individuen, die informatie hebben gebruikt om (deels anoniem) door middel van brieven en aangiftes een strafrechtelijk onderzoek tegen Schotte te eisen.

Geoordeeld moet worden dat waar deze meldingen in handen van de media zijn gevallen, de Staatsveiligheidsdienst is tekortgeschoten in de bescherming van de privacy van Schotte en het geheimhouden van die informatie, temeer nu het 'lek' ondanks een aangifte opzettelijk door het OM ook niet achterhaald en bestraft is. Een schending van artikel 8 en artikel 6 EVRM ligt op de loer.

Er bestond onder de geschetste omstandigheden voor Schotte ook geen mogelijkheid om het heimelijk handelen van Gumbs (veiligheidsambtenaar) vooraf op rechtmatigheid te laten toetsen. Er is hem dus onvoldoende bescherming tegen willekeur geboden.

In artikel 8 eerste lid EVRM is het recht van een ieder op respect voor onder andere zijn privéleven neergelegd. Als gevolg van artikel 8 tweede lid mag de overheid hierop inbreuk maken, indien die inbreuk *'in accordance with the law'* is. De wettelijke regeling dienaangaande moet waarborgen bieden tegen misbruik.

In de artikelen 6 en 8 EVRM ligt voorts, in relatie tot deze strafzaak, de verplichting besloten om in geval van openbaarmaking van dergelijke persoonlijke

gegevens, een gedegen onderzoek in te stellen ten einde de situatie zo snel en zoveel mogelijk recht te zetten.

De inbreuk op Schotte's privacy was dus wegens het ontbreken van een wettelijke basis op grond van art. 8 tweede lid EVRM niet gerechtvaardigd. Vervolgens moet die vraag ook onder ogen worden gezien met betrekking tot de openbaarmaking van de meldingen in relatie tot deze strafzaak. Het opvragen was op zichzelf al onrechtmatig, want het berustte niet op een strikte wettelijke regeling.

Ondanks de geheimhoudingsplicht van Gumbs, Dennaoui en de VDC⁶⁷, zijn de meldingen en bevindingen opzettelijk naar de media gelekt. Hier is sprake van het opzettelijk aan derden verstrekken van inlichtingen vallende onder het ambtsgeheim. Het verstrekken van inlichtingen aan derden was hier niet nodig voor de uitvoering van hun wettelijke verplichtingen. Het gaat om het verschaffen van inlichtingen aan derden ter ondersteuning van door die derden tegen Schotte te ondernemen acties.

Men was hier uit hoofde van de wet verplicht het geheim als vorenbedoeld te bewaren. Geheimhoudingsplichten zijn hier doorbroken. Een geheimhoudingsplicht verdraagt zich slecht met het helpen van aangevers. Zowel de Veiligheidsdienst als elke instantie, die onder de Motwetgeving valt, valt los van de bijzondere wetgeving, onder de geheimhouders uit het Wetboek van Strafrecht.

Hier doet zich bovendien de behoorlijk uitzonderlijke situatie voor waarin de geheimhouder, geheel op eigen initiatief, op heimelijke wijze, gegevens aan het

---

⁶⁷ Artikel 29 LVC jo. 285 WvSr oud/2:232 WvSr nieuw.

algemeen publiek versterkt. De mogelijkheid dat de media zich langs andere weg van de inhoud van de meldingen meester hebben gemaakt, lijkt verwaarloosbaar klein en is, voor zover na te gaan, ook nimmer aangevoerd. Integendeel.⁶⁸

Groot gewicht moet worden toegekend dat hetzelfde OM dat Schotte nu wil vervolgen, ondanks een onderbouwde aangifte en aansporing, bewust nog steeds geen onderzoek naar het ‘lek’ heeft ingesteld. De strafbare daders staan in dit pleidooi met naam en toenaam vermeld.

De geopenbaarde inhoud bevatte bijzonderheden over Schotte’s privéleven. Het gaat in dit geval niet om niet-terzake doende informatie.

Er is ook sprake van schending van het geheim door het Land, omdat het Land de inhoud kennelijk onvoldoende had beveiligd⁶⁹ en bovendien had verzuimd na te gaan hoe de journalisten en derden waarmee, dat is gebleken, zij samenspande aan de informatie waren gekomen. Het zonder geldige reden aanvaarden van een anonieme aangifte is daar een sprekend voorbeeld van.

Zulke informatievergaring is, zoals blijkt uit de LVC, aan strikte wettelijke voorwaarden verbonden, waaraan in dit geval niet is voldaan.

Nu particulieren en media de inhoud hebben gepubliceerd en gebruikt na deze te hebben verkregen door ‘lekken’ is dezelfde overheid, die Schotte nu op basis van

---

⁶⁸ Bijlage 12.

⁶⁹ Artikel 30 LVC.

diezelfde informatie wil vervolgen, rechtstreeks bij die inbreuk betrokken. De overheid is nalatig geweest, doordat zij haar bestanden niet adequaat heeft beveiligd, zodat de openbaarmaking met als gevolg al dan niet anonieme aangiftes en zelfs een klacht tegen Schotte, haar kan worden aangerekend en is sprake van een schending van het Land van de artikelen 6 en 8 EVRM.

In artikel 8 EVRM ligt de verplichting tot onderzoek besloten en het nalaten ervan levert een schending van die verdragsbepaling op.⁷⁰

Nu de Motmeldingen cruciaal moeten worden geacht als startinformatie voor de bewijsvoering en de basis vormen voor het hele onderzoek tegen Schotte nemen zij tegen de achtergrond van artikel 6 EVRM aan belang toe. Het optreden van de betrokken functionaris en de VDC levert een zodanige schending van fundamentele rechten op dat, er naar onze mening geen sprake meer kan zijn van een fair trial. Hier is sprake van doelbewust misbruik maken van een overheidsbevoegdheid. De betrokkenheid van vooral de PG (maar ook de Gouverneur) maakt het geheel alleen maar erger.

Aangifte

25. Frappant is het feit, dat Hoofdofficier van justitie De Jong, als reactie op een ingediende aangifte, zelf schrijft dat hij het met de verdediging eens is, maar ook direct te kennen geeft dat, hoewel verdenking bestaat dat strafbare feiten zijn

---

⁷⁰ EHRM 17 juli 2003 no. 25337/94, Craxi tegen Italie (2) par. 74.

gepleegd, het voor hem niet is na te gaan welke personen destijds hebben kunnen beschikken over de informatie (**bijlage 22**). Hij doet de serieuze aangifte met een kort briefje met een verbijsterende inhoud af. Toch is zijn beroep niet dat van een grapjas. Het is duidelijk dat hij opdrachtgevers en uitvoerders beschermt. Wij komen in de buurt van mensen, jegens wie het OM nooit actief is geweest. Zonder een adequate poging tot onderzoek te hebben gedaan, kan deze capitulatie niet worden aanvaard. Hij beschermt zijn ex-PG en de echtgenoot van een officier van justitie die onder en samen met hem werkt en die in deze zaak ook buiten elke twijfel opzettelijk strafbaar heeft gelect (**bijlage 23**).⁷¹ Het OM kan het voormalige Hoofd Veiligheidsdienst niet aanpakken, die zou hen, terecht, meteen richting ex PG Dick Piar sturen, die welbewust een onrechtmatige opdracht aan hem heeft gegeven waarmee een kettingreeks aan strafbare feiten werd opgestart maar ook richting Yasser Dennaoui, de veiligheidsagent en echtgenoot van de bedoelde officier van justitie, zijn dagelijkse collega, wiens echtgenoot onmiskenbaar ook strafbaar heeft gelect, ook richting Goedgedrag, de Gouverneur die Gumbs op 26 oktober 2010 met een brief heeft gedreigd in de zin dat hij deze onrechtmatige opdracht moest doorzetten (**bijlage 10**). De Jong zit dus als hoofdofficier van justitie *'between a rock and a hard place'*. Het verhaal, dat hij niet kan achterhalen wie betrokken zijn, mag hij aan de Fabeltjeskrant gaan vertellen. Het is meer dan duidelijk dat hij 'zijn' mensen wil beschermen, omdat het juist de opdracht van de PG is geweest die heeft geleid tot strafbare feiten, die gepleegd zijn door personen onder kap van de Veiligheidsdienst. Al de bovengenoemde feiten heeft de verdediging, zonder noemenswaardig onderzoek, onderbouwd met documenten,

---

⁷¹ Veiligheidsagent RD is de schuilnaam van de 'lekkende' agent en echtgenoot van officier van justitie Simon, Yasser Dennaoui.

kunnen achterhalen. Verondersteld wordt, dat de Hoofdofficier van justitie, met zijn omvangrijk opsporingsapparaat, dit nog gemakkelijker had of zal kunnen doen. In het eigen land van deze officieren van justitie wordt een medewerker van de Veiligheidsdienst veroordeeld tot 16 maanden gevangenisstraf voor het lekken van informatie naar één dagblad, nu zij gebonden was aan een geheimhoudingsplicht **(bijlage 24)**.⁷² Uit deze uitspraak is af te leiden dat ambtenaren, die werkzaam zijn bij veiligheidsdiensten, uit hoofde van hun functie, bij uitstek, verplicht zijn om geheime informatie geheim te houden. Indien zij die strafrechtelijk scherp gesanctioneerde verplichting schenden, dient er door het OM een strafrechtelijke vervolging plaats te vinden. In dit land worden alleen exponenten van de politieke partij MFK in dit kader vervolgd.

Hier in de kolonie worden onder het motto ‘macht breekt recht’, figuren, die aan de ‘juiste’ kant zitten, juist door het ‘establishment’ en mensen als de Hoofd officier van justitie beschermd. Het gaat daarbij niet alleen om officier van justitie De Jong, maar het volgende is daar het ultieme bewijs van.

26. Op de rolzitting van 22 september 2015 mochten de aanwezigen getuige zijn van de beëdiging van een tweetal advocaten. Bij gelegenheid hiervan heeft de fungerende voorzitter van de Hofcombinatie, mr. J. de Boer, het nodig gevonden om een politiek praatje ‘in het algemeen belang’ te houden. Onderwerp was het verschijnsel van de ‘whistleblower’. Nadat internationale regelgeving en bekende voorbeelden zoals Assange, Snowden, de Nederlander Bos e.a. de revue waren gepasseerd, bleek er volgens deze voorzitter ook een Curaçaos voorbeeld te zijn: de

---

⁷² ECLI: NL: HR:2015:769 Strafolblad Nieuws 2015/13 p. 2/3 .

whistleblower Gumbs! Maar gelukkig geniet deze Gumbs, aldus voorzitter van nota bene het Hof na 5 jaar nog steeds *de verdiende bescherming van de lokale rechter* (schuindruk E.S.), waardoor hij volledig in ere is hersteld (**bijlage 25**). Kortom: de magistratuur zit nu in een lelijk spagaat.

Hiermee maakt deze voorzitter namelijk kenbaar dat het raadzaam zou zijn wanneer Gumbs c.s. worden beschermd ondanks de zeer sterke aanwijzingen met betrekking tot de gepleegde strafbare feiten. Het hele conflict met Gumbs draait immers alleen om strafbare handelingen, zoals geschetst in deze strafzaak. De centrale vraag blijft in hoeverre dit Hof, ondanks deze opmerkelijke mededeling van haar voorzitter, het door de wetgever gekozen standpunt dat de geschetste handelingen strafbare feiten opleveren moet handhaven. Is het niet juist dat de rechter iedere burger hiertegen dient te beschermen? Ook als hij Schotte of Van der Dijs heet?

De Landsverordening MOT

27. De door de kranten en sociale media gepubliceerde Motmeldingen zijn door de Veiligheidsdienst van de Nederlandse Antillen (thans: Veiligheidsdienst Curaçao) verkregen in het kader van een in opdracht van de PG verricht onrechtmatig onderzoek. Zij zijn vervolgens van daaruit opzettelijk naar de pers weggelekt. Dit roept de volgende, onderling samenhangende, vragen op:

1 Was de Veiligheidsdienst bevoegd tot het uitgevoerde veiligheidsonderzoek?

Zie hieromtrent de boven aangehaalde voorgeschiedenis.

2 Was de Veiligheidsdienst bevoegd om in dit kader het MOT om informatie te vragen?

3 Was de Orco-bank bevoegd om deze informatie aan de Veiligheidsdienst te verstrekken?

Over deze laatste twee vragen valt het volgende op te merken:

- de Landsverordening melding ongebruikelijke transacties (Lv MOT, *PB* 1996, 21) heeft een meldingssysteem gecreëerd, dat tot doel heeft om ‘de informatiepositie voor de rechtshandhaving te verbeteren’ in de strijd tegen het witwassen van uit criminele activiteiten afkomstige waarden, en om ‘de integriteit van de financiële dienstverlening te bevorderen’ (MvT sub 1.1; zie ook MvT sub 3.1 en 3.2). Daartoe bepaalt artikel 11 lid 1 Lv MOT: ‘Een ieder die beroeps- of bedrijfsmatig een financiële dienst verleent, is verplicht een daarbij verrichte of voorgenomen ongebruikelijke transactie onverwijld te melden (...)’
- alle *ongebruikelijke* transacties moeten worden gemeld; veel méér dus dan alleen de verdachte transacties, en zelfs veel meer dan alleen de transacties waar een luchtje aan zit. Dit brengt mee dat, met het oog op artikel 8 EVRM en 17 IVBPR (het recht op privacy), bijzondere waarborgen nodig zijn. In het bijzonder zijn voorzieningen getroffen ‘die voorkomen dat de gemelde

gegevens voor andere doeleinden worden gebruikt dan de beoogde'; zij bieden bescherming 'tegen willekeurige inmenging van de overheid (..) en tegen misbruik van de bevoegdheid' (alles MvT sub 3.4, onder verwijzing naar art. 8 EVRM en 17 IVBPR).

- de belangrijkste waarborg is hierin gelegen dat de meldingen niet rechtstreeks worden gericht tot de politie of een andere opsporingsdienst, maar tot een onder het ministerie van financiën ressorterend Meldpunt. 'De keuze voor een niet-politiek Meldpunt berust op de overweging dat het, vanuit een staatsrechtelijk oogpunt bezien, niet gewenst is particuliere financiële instellingen te verplichten ongebruikelijke gedragingen van burgers rechtstreeks te melden bij de politie. Het Meldpunt zal als buffer fungeren tussen de financiële instellingen enerzijds en politie en justitie anderzijds.' Dit moet voorkomen 'dat de politie rechtstreeks inzage krijgt' in de meldingen en de gemelde gegevens (MvT sub 6.2).
- Het Meldpunt is dus niet zomaar een geheimhouder, het is speciaal geschapen ten behoeve van de geheimhouding van de door financiële instellingen gemelde gegevens.
- 'Het Meldpunt dient de gegevens, die het verkrijgt, te verzamelen, te registreren, te bewerken en te analyseren, teneinde te bezien of deze gegevens van belang kunnen zijn voor de voorkoming of opsporing van het witwassen en de daaraan ten grondslag liggende criminaliteit' (MvT sub 6.3 onder a; zie art. 3 onder a Lv MOT). 'Vervolgens is het de taak van het Meldpunt om deze veredelde gegevens (..) te verstrekken aan de daartoe aangewezen personen' (idem onder b; art. 3 onder b Lv MOT).

- Gegevens mogen alleen worden verstrekt ‘aan de instanties en ambtenaren die met de opsporing en vervolging van misdrijven zijn belast’ (art. 6 Lv MOT).
- De Lv MOT gaat ervan uit dat alleen *veredelde* gegevens worden verstrekt (zie boven); een enkele melding kan daarom nooit worden doorgeleid. Veredeling kan echter wel geschieden door meerdere meldingen met elkaar in verband te brengen.
- Maar ook dan mogen alleen de volgende drie categorieën gegevens worden doorgeleid:
  - gegevens waaruit een redelijk vermoeden voortvloeit dat een bepaald persoon zich schuldig heeft gemaakt aan witwassen of een hieraan ten grondslag liggend misdrijf;
  - gegevens waarvan redelijkerwijs kan worden vermoed dat zij van belang zijn voor de opsporing van het witwassen van geld of van de hieraan ten grondslag liggende misdrijven;
  - gegevens waarvan redelijkerwijs kan worden vermoed dat zij van belang zijn voor de voorkoming of opsporing van toekomstige misdrijven (enz.; art. 6 Lv MOT).

In deze gevallen *moet* echter ook worden doorgemeld; het Meldpunt komt op dit punt geen eigen beleid toe. Indien doormelding van gegevens achterwege blijft, mag ervan worden uitgegaan dat het Meldpunt meende daaraan geen verdenking van witwassen of een gronddelict te kunnen ontlenen, en van oordeel was dat zij ook niet in de twee andere genoemde rubrieken thuis horen.

Het Meldpunt is (in beginsel, zie hierna) niet bevoegd om meldingen door te geleiden naar anderen dan de hiertoe aangewezen opsporingsambtenaren. Het opsporen van strafbare feiten behoort zeker niet tot de taken van de Veiligheidsdienst. Daarom beschikken haar ambtenaren, evenmin als de Nederlandse AIVD, over opsporingsbevoegdheid. Dat het Meldpunt niet aan de Veiligheidsdienst informatie over de Motmeldingen heeft verstrekt, mag bovendien als vaststaand worden aangenomen. Er moet worden geconcludeerd dat de verstrekking door de Orco-bank onbevoegd en dus wederrechtelijk geschiedde. Benadrukt moet worden dat ‘uit het register van het Meldpunt geen gegevens worden verstrekt, tenzij bij of krachtens (de landsverordening MOT) gestelde regels hierin (is) voorzien’ (MvT Lv MOT sub 6.8).

De op het oog sluitende regeling in de Lv MOT wordt echter doorbroken door art. 4 van de Lv Veiligheidsdienst Curaçao. Dit was ook al zo onder de, destijds nog van kracht zijnde, Lv Veiligheidsdienst Nederlandse Antillen. Daar is bepaald:

- ‘Het Hoofd en het door hem daartoe gemachtigde personeel zijn bevoegd zich (..) voor het verzamelen van gegevens te wenden tot een ieder die geacht kan worden in staat te zijn voor de Dienst relevante gegevens te verstrekken’ (lid 2).
- ‘De ambtenaar, belast met de leiding van de overheidsdienst verschaft het Hoofd op diens verzoek de informatie waarom deze vraagt. Indien voor die dienst een bijzondere geheimhoudingsverplichting bestaat, geeft die ambtenaar slechts gevolg aan het verzoek, voor zover door de Minister is

vastgesteld dat het door de Dienst behartigde belang gaat boven de door de desbetreffende overheidsdienst behartigde belangen; alsdan zijn de eventuele op die verstrekking betrekking hebbende bijzondere wettelijke voorschriften niet van toepassing' (lid 3).

De hier bedoelde minister is de minister van algemene zaken. Het is duidelijk dat hij van zijn bevoegdheid alleen in zeer bijzondere gevallen gebruik dient te maken, omdat deze in wezen het door de wetgever zorgvuldig opgetrokken systeem van waarborgen opzij zet. Vaststaat dat de minister *in casu* (Schotte) dan ook geen enkele vaststelling heeft gedaan als bedoeld in artikel 4 lid 3 voornoemd. Dat de belangenafweging, die hieraan vooraf zou moeten gaan, ten gunste van de Veiligheidsdienst zou kunnen uitvallen, is in het gegeven geval bovendien moeilijk of beter gezegd in het geheel niet denkbaar. Het belang van de financiële wereld bij geheimhouding is groot; het algemeen belang verzet zich echter niet alleen daarom in beginsel tegen doorbreking van die geheimhouding, maar ook omdat een te lichtvaardige doorbreking het – onmiskenbaar in het algemeen belang geschapen – systeem in gevaar brengt. Van financiële instellingen kunnen immers alleen meldingen worden geveerd, wanneer geheimhouding voldoende gewaarborgd is. Verder ligt het bepaald niet voor de hand dat de Veiligheidsdienst een overwegend belang zou hebben bij MOT-meldingen die het Meldpunt geen aanleiding hebben gegeven tot een doormelding (**bijlage 1**).

Dit alles betekent dat de Orco-bank de Veiligheidsdienst geen antwoord had mogen geven op de, bij brief gestelde, vraag of G.F. Schotte in de bestanden voorkwam en 'zo ja, wat voor bijzonderheden te vermelden' waren. De Orco bank is echter door

Gumbs misleid als zou Schotte toestemming hebben gegeven. Dit levert het strafbare feit uitlokking op.⁷³ De PG en de Veiligheidsdienst hadden dit behoren te weten. Daarom moet worden vastgesteld dat de Veiligheidsdienst, toen zij in opdracht van de PG om die informatie vroeg, eveneens onbevoegd en wederrechtelijk handelde.

Bankgegevens behoren volgens het EHRM tot persoonlijke informatie, zelfs ongeacht de vraag of het - zoals in casu - om gevoelige gegevens gaat. Deze inbreuk op hun privéleven, was bovendien niet voorzien bij wet. Cliënten moeten, nu het bovendien om bankgegevens gaat, de mogelijkheid hebben om deze inbreuk aan de orde te stellen.⁷⁴

De begane verzuimen dragen een hoogst ernstig karakter, omdat zij ook de regeling van de Lv MOT in het hart raken. In de MvT op de Lv MOT is hieromtrent het volgende genoteerd: ‘In verband met de gevoelige aard van de gegevens bij het Meldpunt, die deels betrekking zullen hebben op bonafide transacties, wordt opgemerkt dat financiële instellingen er op moeten kunnen vertrouwen dat gegevens die krachtens deze landsverordening door hen aan het Meldpunt worden verstrekt strikt vertrouwelijk worden behandeld’ (MvT sub 6.11). Het is echter niet alleen het vertrouwen *van* de financiële instellingen in het Meldpunt, dat hier op het spel staat, maar vooral ook het vertrouwen van het publiek *in* de financiële instellingen. Het publiek moet ervan op aan kunnen dat gegevens over uitgevoerde of voorgenomen transacties niet in onbevoegde handen vallen, en ook niet

---

⁷³ Artikel 49 lid 1 onder 2de CSr oud/1:123 CSr nieuw.

⁷⁴ EHRM 7 juli 2015 appl.nr. 28005/12 *NJB* 2015 p. 2682 (*M.N. e.a. vs San Marino*).

openbaar worden. Hiermee is het voortbestaan van één van de pijlers van de Curaçaose economie in het geding. Niet voor niets in art. 20 Lv MOT een strikte geheimhoudingsplicht opgelegd, en niet voor niets is schending van deze plicht in art. 28 Lv MOT – zelfs indien zij onopzettelijk is begaan – strafbaar gesteld. De ter zake schuldigen zullen echter, nu zij niet tot de politieke partij MFK behoren, ‘Hotel Hemelzicht’ nooit van binnen zien. Integendeel zij worden door rechts Curaçao en kennelijk ook door dit Hof als echte helden bejubeld.

In hoeverre raakt een en ander de opsporing? De door de Orco-bank aan de Veiligheidsdienst verstrekte gegevens zijn op onrechtmatige wijze in haar handen gekomen; dat zij er vervolgens voor had moeten waken dat deze gegevens niet in het publieke domein zouden geraken (oftewel: niet zouden weglekken) behoeft geen betoog. Stond dit er echter aan in de weg dat de politie (het RST) en het OM van deze gegevens gebruik maakten?

Niet alleen is dit handelen het rechtstreeks gevolg van de illegale opdracht van de Procureur-generaal ‘himsel’ aan het hoofd Veiligheidsdienst, maar dat het ging om geheime gegevens, die wederrechtelijk door de Veiligheidsdienst, als gevolg van die opdracht van de PG, waren verkregen cq wederrechtelijk in het publieke domein waren geraakt, moet alle betrokken ambtenaren van het openbaar ministerie en van dit Hof duidelijk zijn geweest. De vergelijking dringt zich op met bewijsmateriaal dat wordt ontvangen van burgers, die het in strijd met de rechten van andere burgers hebben verkregen. Dit is echter een onrechtmatigheid van een veel hogere categorie. Het EHRM aanvaardt dat dit materiaal alleen wordt gebruikt,

mits de overheid haar eigen handen schoon houdt.⁷⁵ Ook de Hoge Raad valt niet over het gebruik van materiaal, dat in handen van de justitie is gespeeld door burgers, die het door een - al dan niet strafbare - inbreuk op de rechten van een andere burger hebben verkregen, zo lang a. de overheid bij die verkrijging zelf geen verwijtbare rol speelde, en b. daardoor geen aanmerkelijke inbreuk wordt gemaakt op de positie van de verdediging of andere beginselen van behoorlijk procesrecht in het gedrang komen.⁷⁶

Artikel 6 EVRM staat dus rechtstreeks op het spel. Of het materiaal is gebruikt voor de opsporing of voor het bewijs, lijkt hierbij, anders dan het gerecht en het OM kennelijk menen, geen enkel verschil te maken. Het EHRM benadrukt immers dat de eisen van een ‘fair trial’ betrekking hebben op de gehele procedure, niet alleen op de bewijsvoering zelf, waarbij zelfs ook een buitenlands voortraject van een procedure in ogenschouw moet worden genomen.⁷⁷

Het gegeven geval kenmerkt zich hierdoor, dat de betreffende gegevens door schuld van en in opdracht van de overheid, te weten de illegale opdrachten van Gouverneur en PG, in handen raakten van een onbevoegde instantie, de Veiligheidsdienst, en dat het vervolgens aan de schuld van deze (overheid)instanties te wijten viel dat zij weglekten naar het publieke domein. Het

---

⁷⁵ EHRM 23 november 1993, *serie A* nr. 277-B (A/Frankrijk) en EHRM 8 april 2003, *NbSr* 2003, 185 (M.M./Nederland; telkens over door een burger op initiatief van en geholpen door opsporingsambtenaren opgenomen communicatie).

⁷⁶ HR 16 oktober 1990, *NJ* 1991, 175 (verkrijging door onrechtmatig, maar niet strafbaar handelen), HR 11 april 1995, *NJ* 1995, 537 m.n. Corstens (verkrijging door diefstal), HR 14 januari 2003, *NJ* 2003, 288 m.n. Buruma (door de burens op de babyfoon opgenomen telefoongesprekken), HR 14 november 2006, *NJ* 2007, 179 m.n. Buruma (KBLux: door diefstal of verduistering verkregen microfiches met financiële gegevens) en HR 10 april 2012, *NJ* 2012, 264 (preventieve fouillering door een portier). Zie verder HR 18 maart 2003, *NJ* 2003, 527 (foto's en observaties, afkomstig van een particulier detectivebureau).

⁷⁷ EHRM 27 juni 2001 (*Echeverri Rodriguez v. Nederland*), *NJ* 2002, 102.

lijkt daarom moeilijk vol te houden dat de handen van de overheid hier schoon zijn gebleven. Alle witwaspingen van deze overheid ten spijt.

De conclusie kan nauwelijks een andere zijn, dan dat het OM de betreffende gegevens niet aan een opsporingsonderzoek ten grondslag had mogen leggen. Volledigheidshalve zij vermeld, dat dit niet anders kan zijn indien het OM niet rechtstreeks de in de pers gepubliceerde gegevens heeft gebruikt, maar door de aangevers zijn geïnspireerd om die (door het Meldpunt kennelijk niet doormeldingswaardig geachte) gegevens te gebruiken. Met een dergelijke U bochtconstructie valt een onrechtmatige verkrijging niet te repareren.

Het afdekken van alle deelnemers aan de strafbare feiten

28. Onderzoek naar de lek en de daarmee verbonden strafbare feiten blijft tot nu toe achterwege, terwijl sprake is van het opzettelijk schenden van een geheim dat men verplicht is te bewaren ingevolge de artikelen 29 LVC jo. 285 CSv oud/ 2:232 CSv nieuw. Dit gegeven is klip en klaar.

Het gaat om flagrante schendingen (meervoud) van de geheimhoudingsplicht en in zoverre tot strafbaarheid ter zake van de artikelen 285 CSv oud/ 2:232 CSv nieuw, 29 LVC en 20 jo 28 Lv MOT.

Het feit dat het OM voor deze mensen een toevluchtsoord creëert waardoor zij vrij van angst van vervolging verder kunnen gaan, maakt het geheel voor ons allemaal alleen maar erger. De Hoge Raad heeft recent uitgemaakt dat de strafbaarheid onverkort geldt zelfs in het geval, dat er, anders dan hier, er sprake is van (deels)

fictieve informatie.⁷⁸ Met de enkele schending van deze artikelen is alles over de strafbaarheid gezegd. De aard van de informatie, in verbinding met de context waarin informatie gewisseld is met de tot geheimhoudingsplichtigen, is bepalend. Daarom was de informatie hier ‘geheim’ zelfs ongeacht de inhoudelijke juistheid of onjuistheid. Daarom moet de informatie voor al degenen, die ermee bekend zijn geraakt, als geheim en geheim te houden worden erkend. Dat was vooraf al duidelijk. Het loskoppelen van deze strafbare feiten van de leidende en sturende rol van het vervolgingsapparaat is geen haalbare exercitie. De genoemde strafbepalingen richten zich tot degenen op wie een (ook elders geregelde) geheimhoudingsplicht rust. Het is een medaille met twee kanten. Het artikel beschermt in het bijzonder ook het belang van degene op wie de informatie betrekking heeft. In die kant van de medaille schijnen de instituten, die het in dit land voor het zeggen hebben, niet geïnteresseerd te zijn. De artikelen hebben bovendien ook een algemene nuttige functie. Zij beschermen ook het aanzien van en het vertrouwen in de betreffende beroepsgroep of – zoals i.c. – de integriteit van de opsporing als zodanig. Het gaat dus vooral ook om het aanpakken van degenen op wie een geheimhoudingsplicht rust. Het is uitsluitend degene, op wie de informatie betrekking heeft, die de geheimhoudingsplichtige kan ontslaan van diens geheimhoudingsplicht, zodat geen sprake meer kan zijn van strafvervolgning.

Hier is duidelijk sprake van *outsourcen*, in die zin dat de PG (lees het OM) doelbewust en met het oog op het buiten toepassing blijven van strafvorderlijke waarborgen, de privacyschending heeft uitbesteed aan de Veiligheidsdienst om

---

⁷⁸ HR 16 juni 2015, *NJ* 2015, 358.

vervolgens via sluiptwegen deze informatie te kunnen gebruiken in een strafproces.

De controle wordt bemoeilijkt, doordat de lokale magistratuur een afschermdende rol speelt door het afschermen van informatie, die noodzakelijk is om de rechtmatigheid van het in opdracht van het OM verrichte handelingen te kunnen toetsen en wel op een manier die op gespannen voet staat met het artikel 6 EVRM.

De strafvorderlijke problemen worden tot nu toe in deze strafzaak ten onrechte gemarginaliseerd. Terwijl er geen discussie mag bestaan over de wijze waarop de aan de strafzaak ten grondslag liggende gegevens zijn verkregen.

Dat de overheid de privacy van burgers slechts mag aantasten als hiervoor een wettelijke basis bestaat geldt kennelijk niet voor Gerrit Schotte en de MFK.

29. Deze verkregen informatie vormt het belangrijkste onderdeel van het aan u voorgelegde strafdossier nu op basis hiervan (de Motmeldingen) het opsporingsonderzoek is gestart en de informatie bovendien wel degelijk als bewijs heeft te gelden. Het is buiten elke twijfel dat fundamentele rechten van de verdachten zijn geschonden en er al daardoor geen sprake kan zijn van een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM.

Verder heeft de verdediging voldoende feiten en omstandigheden aangevoerd op basis waarvan een dergelijke onrechtmatige gang van zaken meer dan aannemelijk is geworden en dan mag een rechter niet slapen.⁷⁹

---

⁷⁹ HR 5 september 2006, *NJ* 2007, 336, m.nt. Sch. Deze uitspraak vindt later ook zijn weerslag in de lagere jurisprudentie. Zie in dit verband Rb. Den Haag 21 oktober 2011, *LJN* BT8829.

Het gerecht moet zich dan ook de vraag stellen of er nog wel sprake is van een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM als gegevens worden achtergehouden. Het is het OM *zelf* die weigert openheid van zaken te geven.

De voor u liggende zaak is zo specifiek dat aan arresten van de Hoge Raad, voor zover betreft het handelen van de Veiligheidsdienst, geen algemene werking kan of mag worden toegekend. Zeker nu vooral op dit punt geen enkele zaak hetzelfde is. De Hoge Raad heeft het verengen van de rechtmatigheidstoets tot het gebruik van informatie voor het bewijs in zijn, in het bestek van buitenlandse informatie gewezen arrest, van 5 oktober 2010, losgelaten als hij overweegt dat het de taak van de Nederlandse rechter is te waarborgen dat bij het gebruikmaken van informatie afkomstig van een buitenlandse autoriteit geen inbreuk wordt gemaakt op artikel 6 EVRM.⁸⁰ Hier wordt gedoeld op zowel het gebruik als startinformatie als op het gebruik voor bewijs van dat soort informatie.

Ook het EHRM opteert voor een rechtmatigheidstoets, ook in het geval van startinformatie in het geval deze informatie (mogelijkerwijs) in strijd met artikel 6 is verkregen. In deze context wordt in het bijzonder verwezen naar de uitspraak van het hof in de zaak Rodriguez.⁸¹ Het EHRM overweegt in die zaak dat het EVRM zich er niet tegen verzet dat een strafrechtelijk onderzoek start op basis van uit het buitenland afkomstige informatie, *tenzij* er redenen zijn om aan te nemen dat deze gegevens zijn verkregen door schending van artikel 6 EVRM. Er is dus een

---

⁸⁰ HR 5 oktober 2010, *NJ* 2011, 169 m.nt. Sch.

⁸¹ EHRM 27 juni 2001, *NJ* 2002, 102 m.nt. Sch (Rodriguez v. Nederland). Zie in deze context ook EHRM 2 oktober 2012, nr. 14743/11 (Abdulkhakov v. Rusland).

verplichting voor de rechter om te toetsen als gegevens van een inlichtingendienst zijn verkregen in strijd met artikel 6 EVRM. Hier gaat het overigens niet om startinformatie in de gebruikelijke zin van het woord, maar door het OM en de Veiligheidsdienst zelf met behulp van strafbare feiten gecreëerde informatie. Dat is natuurlijk van een geheel andere klasse. Die denkfout moet niet worden gemaakt. In het bijzonder niet nu door de opeenstapeling van onregelmatigheden als vorenbedoeld, de berechting tot een ‘farse’ wordt gemaakt. De rechter moet duidelijk maken dat zij niet wenst mee te werken aan een schijnvertoning. Dat deze onregelmatigheden, jurisprudentieel gezien, wel degelijk het vervolgingsrecht van het OM moeten en kunnen blokkeren wordt duidelijk gemaakt in twee rechterlijke uitspraken. In het Karmanarrest, waarin werd overwogen dat het wettelijke systeem in de kern is geraakt.⁸² En dat is hier het geval. En verder EHRM 25 oktober 2007, NJ 2008, 584 m.nt. Dommering, waarin zelfs een art. 81 RO afgedane cassatie klacht in Straatsburg kon rekenen op misprijzing. In deze uitspraak werd beslist dat sprake was van een schending van artikel 8 EVRM, aangezien de Rijksrecherche een cruciale bijdrage had geleverd aan de opname van telefoongesprekken, door een privépersoon van afluisterapparatuur te voorzien en deze instructies te geven. Deze inmenging kon worden toegerekend aan de overheid.

Welnu, aan de overheid en het OM valt alleszins toe te rekenen dat in casu door derden c.q. niet met opsporing belaste personen zoals de Gouverneur en de heren Gumbs en Dennaoui van de Veiligheidsdienst en de Orco-bank bevoegdheidsoverschrijdend zijn opgetreden, nu de Procureur-generaal een cruciale bijdrage aan één en ander heeft geleverd.

---

⁸² ECLI:NL:HR:1999:ZD1143.

Laten we dan ook r.o. 5.3 in deze uitspraak van het EHRM goed tot ons doordringen. Daar staat over het EVRM:

“It is the (...) opinion that, in respect to the interference complained of, the applicant was deprived of the minimum degree of protection to which he was entitled under the rule of law in a democratic society.”

Deze rechtsoverweging sluit naadloos aan op deze zaak. Schotte is beroofd van een “minimum degree of protection”. Niets meer, maar ook niets minder.

Het moet bevreemding wekken als op het moment dat aan het licht komt dat de Veiligheidsdienst als gevolg van een opdracht van de PG fundamentele rechten van een (latere) verdachte schendt, hieraan geen sancties worden verbonden, omdat het alleen (overigens ten onrechte) als startinformatie wordt bestempeld. De aard van de onrechtmatigheid verandert immers niet al naar gelang het gebruik (of benoeming van het beestje) in het strafproces.

De Europese uitspraken van Ramanauskas en Bannikova onderbouwen ons standpunt.⁸³

Nu deze Motmeldingen bovendien aanleiding vormden voor de doorzoeking en de latere aanhouding van cliënten moeten deze opsporingsmiddelen en het bewijs wat erdoor verkregen is, los van de ontvankelijkheidsvraag, bovendien aangemerkt

---

⁸³ EHRM 5 februari 2008, *NJ* 2008, 499 m.nt. Sch (Ramanauskas v. Litouwen) en EHRM 4 november 2010, nr. 18757/06 (Bannikova v. Rusland).

worden als verboden vruchten en als zodanig worden uitgesloten van ieder bewijs.

Hier kleven ontzettend veel bezwaren aan het gebruik van de onrechtmatig vergaarde gegevens. Ten eerste is het materiaal vergaard in een onderzoek van de inlichtingendienst, een beweerde niet-strafvorderlijk onderzoek dus. In de tweede plaats is deze informatie is vergaard op basis van een illegale opdracht door de PG zonder een concreet strafvorderlijk doel (fishing expedition).

Ten derde was dit onderzoek met geen enkele waarborg omgeven. Ten vierde is het onmogelijk om dit onderzoek contextueel geheel binnen de strafvordering te plaatsen. Het arrest van 29 november 2011, *NJ* 2012, 45 m.nt. Sch laat zien dat in zaken als deze openheid moet worden verschaft over het inlichtingen onderzoek. Uit dit arrest vloeit ook voort dat in uitzonderlijke zaken de mogelijkheid van toepassen van de zwaarste strafprocessuele sanctie aan bod kan komen.

Uit de beslissingen tot nu toe lijkt te kunnen worden opgemaakt dat deze instituten niet goed uit de voeten kunnen met deze strafbare feiten en heeft het er alle schijn van dat men niet durft op dit punt een rechte koers te varen. De schijn van in alle opzichten correct handelende instituten als Gouverneur, PG en Veiligheidsdienst moet kennelijk ten koste van alles worden opgehouden. Het is opmerkelijk hoe kennelijk uitwegen worden gezocht ten koste van strafprocessuele uitgangspunten. Bijvoorbeeld dat de overheid zelf (zonder wettelijke grondslag) geen strafbare feiten mag plegen om een burger te kunnen vervolgen. Men wil de indruk wekken dat deze strafbare feiten buiten de context van deze strafzaak horen. Niets is minder waar.

Bij het beroep op schending van artikel 6 EVRM worden te hoge drempels opgeworpen om een toetsing onmogelijk te maken. De magistratuur is hier tot nu toe de belemmerende factor, waardoor een effectieve rechtmatigheidstoets niet mogelijk is en in dat geval strijd met artikel 6 EVRM zal ontstaan.

Het eerdere oordeel van het gerecht dat het bij de Motmeldingen en de aangiften ‘slechts’ om startinformatie gaat is op basis van het vorenstaande rechtens niet juist. De “startinformatie” is overigens neergelegd in een proces-verbaal en al daarom een wettig bewijsmiddel. Strijdt met artikel 6 lid 3 onder d EVRM ontstaat als het afschermen, zoals tot nu toe, concreet vorm krijgt. Een integer OM mag geen gebruik maken van door zichzelf op onrechtmatige wijze gegenereerde informatie.

Het achterwege laten van nader onderzoek

30. Op 11 november 2013 is namens Schotte schriftelijk aangifte gedaan na het aantreffen van spionage apparatuur heimelijk verscholen in zijn personenauto van het merk Toyota 4 runner (**bijlage 26**). Het heeft meer dan twee jaren geduurd voordat wij na het klagen in deze procedure een antwoord hebben mogen ontvangen.

Op 7 mei 2014 is in de zaak Babel namens cliënten aangifte gedaan over het feit dat de hier bedoelde Motmeldingen in het publieke domein terecht zijn gekomen

(bijlage 27). Onder andere in de aangifte⁸⁴ zijn voldoende feiten aannemelijk gemaakt. De relatie met het verdedigingsbelang springt in het oog. De wens om meer inzicht te krijgen in de voorgeschiedenis van deze strafzaak is duidelijk verwoord. Door opzettelijk stil te zitten, is nu het risico ontstaan, dat de procesgang als unfair moet worden gekwalificeerd.

Het is duidelijk dat niet alle informatie in de stukken staat vermeld en dat er relevante informatie over de start van het onderzoek is “achtergehouden”. Een strafprocedure moet voldoen aan ,“the requirements of adversial proceedings and equality of arms and incorporated safeguards to protect the interests of the accused”⁸⁵ Als het om bewijsmateriaal gaat, geldt het EVRM in volle omvang. Als juist is dat het onderzoek is begonnen op grond van onrechtmatig verkregen informatie, zal dat gegeven niet buiten de discussie kunnen blijven. Het risico is dan dat een, naar ons recht fatale, onrechtmatigheid wordt “witgewassen”. Een onderzoek naar startinformatie is dus geboden, wanneer “there are reasons to assume” dat verdedigingsrechten zijn geschonden.⁸⁶

Het op meer fronten achterwege laten van nader onderzoek is, gelet op de verweren, die de verdachten reeds in een zeer vroeg stadium ondersteund door aangiftes, naar voren hebben gebracht en waarbij zij later nadrukkelijk persisteerden, onbegrijpelijk en verwijtbaar.⁸⁷ Er is nagelaten informatie op te vragen of op te zoeken, die een ander licht op de feiten had kunnen werpen, gelet

---

⁸⁴ Bijlage 27 bij pleidooi .

⁸⁵ EHRM 19 juni 2001, EHCR 2001, nr. 53, p. 508 m.nt. Mols (*Atlan*).

⁸⁶ EHRM 27 juni 2001, *NJ* 2002, 102, m.nt. Schalken (*Echeverri Rodriguez v. Nederland*).

⁸⁷ Zie Rb Limburg 26 februari 2014, *NJFS* 2014/77.

op de verweren, die de verdachte naar voren heeft gebracht. Ondanks het feit, dat de verdachte zijn klachten heeft herhaald en juridisch heeft onderbouwd, is dit niet (alsnog) gedaan.

Daarmee heeft dit OM verzuimd een compleet dossier aan te leveren dat alles bevat wat redelijkerwijs van belang is voor de beoordeling van de feiten, belastend of ontlastend. Het resultaat is dat de verdachten nu gedwongen worden hun onschuld aan te tonen, wat in strijd is met de eisen, die het EVRM aan een behoorlijk strafproces stelt.

De schending van de beginselen van een behoorlijk procesorde en het recht op een eerlijk proces gaan ook om de poging door het OM tot het verhullen en bemantelen, het schenden van het onderzoek en verbaliseringplicht en het daardoor misleiden van de rechter en het onthouden van ontlastend bewijsmateriaal. Hierdoor is het handelen van de VDC niet te toetsen. Gelet hierop is de verdediging onvoldoende in de gelegenheid gesteld om het door de Veiligheidsdienst of derden gelekte materiaal op zijn rechtmatigheid en betrouwbaarheid te toetsen.

Het openbaar ministerie heeft haar taak verzuimd om een compleet dossier aan te leveren. Een dossier dat alles bevat wat redelijkerwijs van belang is voor de beoordeling van de feiten, belastend of ontlastend.⁸⁸

Op woensdag 06 november 2013 is er afluisterapparatuur in de auto van Schotte aangetroffen. Op basis daarvan is er een vergadering bijeengeroepen en belegd

---

⁸⁸ Rb Limburg 26 februari 2014, *NJFS* 2014/77.

tussen mr Navarro, als Minister van Justitie, Schotte, de Procureur generaal mr. Piar en ondergetekende, als advocaat van Schotte. Die vergadering is op zaterdag 9 november 2013 gehouden in de kamer van de Minister van Justitie. Bij die gelegenheid heeft de Procureur-generaal te kennen gegeven dat hij en het OM niets afweten van de aangetroffen apparatuur, omdat er geen strafrechtelijk onderzoek tegen Schotte loopt. Op verzoek en aanraden van de PG is toen op 11 november 2013 bij de PG, een aangifte ingediend (**bijlage 26**). Pas op 21 januari 2016 heeft de verdediging na het klagen in deze procedure bericht ontvangen dat het strafrechtelijk onderzoek hiernaar is beëindigd. Op het verzoek van de verdediging om de aan de beslissing ten grondslag liggende stukken te mogen ontvangen is niet gereageerd.

Ontspoorde berichtgeving en de verantwoordelijkheid van een Minister van Justitie en het openbaar ministerie

31. Cliënt Schotte heeft zowel bij brief als bij de rechter (met succes) beklag gedaan, betreffende het feit, dat door minister van Justitie in de persoon van Nelson Navarro, door middel van radio en televisie, welke ook door de kranten is overgenomen, bewust de publiciteit is gezocht, ten einde Schotte in een negatief daglicht te stellen. Schotte verwijst hierbij naar de omvangrijke berichtgeving in de media (**bijlagen 28 en 29**). Het proces tegen Schotte moest nog beginnen. Er is door de minister van Justitie al ‘recht’ gedaan, vóórdat de strafrechter de zaak ter behandeling onder zich had. Een gegeven, welke op dat moment nog niet zeker was. Het opsporingsonderzoek was nog gaande. Schotte werd toen al door deze

minister van Justitie aan de schandpaal genageld.⁸⁹ Berichtgeving als deze is natuurlijk uiterst geschikt om het publiek aan te moedigen Schotte alvast schuldig te achten.

Ook dit is een forum, waarin ook de minister van Justitie kan worden aangesproken op zijn gedragingen. Het OM moet nu verantwoording afleggen voor de keuze die deze Minister van Justitie heeft gedaan. Juist een minister van Justitie heeft, in het bijzonder wat dit betreft, een aanmerkelijk zwaardere verantwoordelijkheid voor een goede gang van zaken in dit land, dan welke andere burger of instantie strafprocessueel dan ook. Niet past dat hij opzettelijk probeert, zelfs na een rechterlijk vonnis om de publieke opinie, ten nadele van burgers, te bespelen. Als gevolg hiervan is Schotte aangeschoten wild geworden. De civiele rechter heeft dan ook moeten ingrijpen (**bijlage 29**).⁹⁰ Ook daarna is deze minister van Justitie op dezelfde voet voortgegaan en heeft zelfs toegegeven dat hij opzettelijk zijn diffamerende uitlatingen heeft gedaan.

Het vermoeden van onschuld is een van de elementen van het recht op een eerlijk proces. Artikel 6 lid 2 EVRM verzet zich er tegen dat een minister van Justitie zich op deze wijze uitlaat, nog voordat en dus zonder dat de schuld wettelijk is bewezen. In dit geval zijn de gewraakte opmerkingen opzettelijk gedaan, zoals door de minister zelf werd aangegeven aan de nationale pers. Ten aanzien hiervan heeft vooral een minister van Justitie dus een bijzondere verantwoordelijkheid. Hij kan immers als hoogste justitiële autoriteit als geen ander de media in staat stellen

---

⁸⁹ Bijlagen 28 pleidooi.

⁹⁰ GEA – C 29 augustus 2014 KG 69597/2014.

informatie over een burger aan het publiek te verstrekken. Door de massale en onzorgvuldige berichtgeving zijn de belangen van Schotte geschaad en is extra leed en schade veroorzaakt. Een minister van Justitie dient zich meer dan wie dan ook voorzichtig op te stellen. Zijn woorden worden immers snel als vaststaande feiten aanvaard.

Ook tegen de minister van Justitie Navarro is een klacht ingediend voor belediging, smaad en laster (**bijlage 30**). Dit omdat hij na het rechterlijke vonnis, wederom publiekelijk heeft medegedeeld dat hij de door de rechter gewraakte uitlatingen opzettelijk en bewust had gedaan.⁹¹ Ook deze aangifte heeft niet tot enige actie bij het OM geleid. Een burger zal echter al gauw als schuldig worden bevonden als gevolg van de uitlatingen van de hoogste justitiële autoriteit van het land.

Het vertrouwelijke afstandelijke en professionele systeem waar voorzichtig omgaan met dossiers, bescheidenheid eisten is door deze minister van Justitie vervangen door één waar emoties, amusement en politiek gewin om voorrang strijden. Zo wist hij al te verkondigen dat het onderzoek soepel liep en zelfs dat Schotte binnenkort zou worden gedagvaard. Het onderzoek was nog gaande. Of is of was hij persoonlijk betrokken bij de strafzaak tegen Schotte? Of hij kan kennelijk zijn mond niet houden over dingen, die hem in vertrouwen zijn toevertrouwd. In beide gevallen hebben wij een probleem. Hij bemoeit zich dus kennelijk ook persoonlijk met zaken, waar hij verre van moet blijven. Het lijkt wel een vorm van ernstige stemmingkwekerij.

---

⁹¹ Bijlage 28 bij pleidooi.

Schotte word door deze minister zelfs als dader neergezet van feiten die zich zelfs in het geheel niet hebben voorgedaan. Op deze manier ondermijnt hij bovendien de rechtsstaat. Deze minister doet alsof Schotte zijn recht op privacy heeft verspeeld. Dit is des te bedenkelijker nu hij als minister, ook meer dan algemene wetenschap heeft van het feit dat Schotte verdachte is in de zaak ‘Babel’ en die (mogelijk) nog voor een in deze zeer kleine samenleving onafhankelijke rechter moest komen. Zijn proces moest nog beginnen, maar deze burger is al door de minister van Justitie als ‘topcrimineel’ ontdekt met een ‘bijna demonisch profiel’. De civiele kort-geding rechter was dan ook vanwege ‘karaktermoord’ gedwongen in te grijpen. Het principe, dat iemand onschuldig is tot een rechter het tegendeel bewezen acht, een basisbegrip van ook onze rechtstaat, lijkt door deze minister, die nota bene een jurist is, volledig uit het oog te zijn verloren. De vraag is of hij zich voldoende bewust is van zijn verantwoordelijkheid om onbevooroordeeld en gebalanceerd zijn werk te doen. Het kan niet zo zijn dat een Minister van Justitie een verdachte publiekelijk aan de schandpaal nagelt, voordat hij een eerlijk proces heeft gehad. Dit was opzettelijk zoals uit de eigen verklaring van Navarro zelf blijkt, een welbewuste stap. Ook hier geldt dat Schotte is beroofd van een “minimum degree of protection”.

Deze minister kan duidelijk een gebrek aan terughoudendheid worden verweten. De visie van Schotte op de beschuldigingen moesten nog worden uiteengezet. Doch klaarblijkelijk heeft de top van het justitiële apparaat door middel van niemand anders dan de minister van Justitie, de hoogste gezagsdrager in functie, zelf al publiekelijk zijn oordeel gevormd. In zijn fantasie, zelfs over volgens hem

toekomstige strafbare feiten, waarbij hij ook niet schuwt om publiekelijk bedreigingen richting Schotte af te vuren.

In het licht van het voorgaande moet worden vastgesteld dat Schotte, al ruim voor de aanvang van zijn proces, door niemand minder dan de hoogste justitiële autoriteit in zwaar negatieve termen is afgeschilderd in een ernstige vorm van stemmingmakerij. Schotte is hierdoor in deze kleine samenleving zwaar beschadigd.

32. De officiële woordvoerder van het OM, die ook zeer actief is op de sociale media Norman Serphos, heeft zelfs gemeend aan de pers, onder andere, te moeten verklaren dat geld van cliënt Schotte zou zijn ‘doorgesluisd’ naar de rekening van cliënte Van der Dijs en dat hij dus deze woordvoerder zich afvraagt waarom geld niet gewoon van de rekening van de MFK is overgemaakt, als het een gift zou zijn geweest. Zijn nagenoeg complete geheugenverlies ten overstaan van de Rechter-commissaris op deze punten, moet als volstrekt ongeloofwaardig van de hand worden gewezen. Hij zou zich over het gesprek met de journalist Huisman van de Volkskrant, in de maand voorafgaand aan zijn verhoor, bijna niets meer kunnen herinneren.⁹² Hij leidt kennelijk aan ernstige vorm van selectief geheugenverlies. Zou de Volkskrant dit hele verhaal rond Serphos hebben verzonnen? Hij maakt wel vaker gebruik van het woord doorsluizen om verdachten te belasten (**bijlage 31**).⁹³ Ook dat kan hij zich niet herinneren. Eigenlijk kan hij zich niets herinneren van de uitlatingen die de journaliste aan hem toeschrijft of hij ontkent alles.

---

⁹² Zie het proces-verbaal horen ten overstaan van de RC van 30 juli 2015 en het daarbij gevoegde Volkskrantartikel.

⁹³ Zie bijlage 31 bij pleidooi (persbericht Bientu).

Vraag 5: Ik kan mij niet voorstellen dat ik deze quote heb gedaan...

Vraag 6: Ik weet zeker dat ik niet deze mededeling heb gedaan...

Vraag 7: Mijn antwoord daarop is dat ik dat niet weet...

Vraag 7 b: Mijn antwoord daarop is dat ik dat niet weet...

Vraag 8: Zelfde antwoord als bij vraag 7. Weet het niet.

Vraag 9: Weet het ook niet. Zelfde antwoord.

Vraag 10: Ik kan hier niks over zeggen.

Vraag 11: Zegt me niks, ik herinner mij dat niet. Ik kan mij niet herinneren dat ik dat tegen mevrouw Huisman heb gezegd.

Vraag 12: Ik kan mij niet herinneren of er in het gesprek met mevrouw Huisman over giften is gesproken in verband met de zaak 'Babel'.

Vraag 13: Ik weet het niet meer.

Vraag 14: Mijn antwoord is dat ik het niet weet.

Idem vraag 15,16 en 17. Weet het niet. Al beantwoord.

Vraag 18 b: ik kan mij niet herinneren dat ik te veel heb verteld.

Vraag 21 a: Ik kan mij dat niet herinneren.

Vraag 21 b: Ik kan mij niet herinneren dat ik dit tegen mevrouw Huisman heb gezegd.

Vraag 21 c: Ik weet mij niet te herinneren of ik gesproken heb bij mevrouw Huisman over de koppeling van overgemaakte gelden naar bedrijven van mevrouw Van der Dijs en ongebruikelijke transacties.

Vraag 21 c: Kan zich ook niet herinneren of hij met deze mevrouw Huisman heeft gesproken over MOT transacties.

Vraag 21 d: Hetzelfde antwoord.

Vraag 21 e: Ik kan mij dit specifieke punt niet herinneren.

Vraag 23 : Is al beantwoord herinnert zich niet.

Vraag 32 : Herinnert zich niet het woord ‘doorgesluisd’ te hebben gebruikt.

Hij kan zich geen enkel belastende passage herinneren welke de volkskrant aan hem toeschrijft.

De conclusie is dat mevrouw Huisman een fantast is of deze getuige is een leugenachtige figuur. Hoe kan iemand, die lijdt aan een dergelijke ernstige vorm van geheugenverlies, nog woordvoerder van het OM zijn? Dit selectief geheugenverlies mag hij aan anderen gaan wijsmaken. Opmerkelijk is dat hij toegeeft als woordvoerder, ook “off the record” informatie door te geven. Wij geloven niet dat de Volkskrant op zichzelf de inhoud van dit interview voor wat betreft Serphos heeft verzonnen. Voor iemand die op ‘facebook’ alles over strafzaken en verdachten weet is dit geheugenverlies des te opmerkelijker. Welke reden zou de Volkskrant daarvoor hebben gehad? Ook de RC ziet in de verklaring van Serphos een ‘erkenning’ dat hij verantwoordelijk is voor de passages die aan hem worden toegeschreven.⁹⁴

Niet blijkt dat hij daadwerkelijk de journaliste er op heeft gewezen dat deze hem ten onrechte woorden in de mond heeft gelegd. Een schriftelijke reactie zou zonder meer voor de hand hebben gelegen. Het betreft immers een serieuze kwestie.

Het recht

---

⁹⁴ Proces-verbaal Koopmans 18.08.2015.

33. Iemand als crimineel bestempelen, zonder dat deze is veroordeeld, komt in elk geval in strijd met artikel 6 lid 2 EVRM. Het is autoriteiten niet toegestaan te verklaren of impliceren dat iemand schuldig is aan strafbare feiten, alvorens deze is veroordeeld. Dit geldt in ieder geval voor personen, die, zoals hier het geval, ‘charged with a criminal offence’ zijn of waren.⁹⁵ Een *criminal charge* is een gedraging van de overheid, waaruit een verdachte redelijkerwijs kan afleiden dat hij zal worden vervolgd. Dit criterium is ontleend aan de jurisprudentie van het EHRM.⁹⁶ In deze zaak kan dit alles geen enkel probleem opleveren, omdat niet kan worden getwijfeld dat een combinatie van huiszoekingen en vrijheidsbenemende dwangmiddelen, als in de zaak Schotte heeft plaatsgevonden door het EHRM als *criminal charge* zal worden aangemerkt.

De meest algemene implicatie hiervan is dat niet-veroordeelde burgers voor onschuldig behoren te worden gehouden en dienovereenkomstig behoren te worden behandeld.

Geconcludeerd moet worden dat Navarro als minister van Justitie, en Serphos, als woordvoerder van het OM, zich allebei schuldig hebben gemaakt aan niet alleen een ernstige vorm van goedkope stemmingkwekerij. Als verzwarende omstandigheid dient te gelden dat Schotte zwart werd gemaakt, voordat zelfs zijn berechting was begonnen. In dit verband is het wellicht goed eraan te herinneren dat een dergelijke publieke lynchpartij niet alleen onwenselijk is, maar ook dat

---

⁹⁵ EHRM 15 december 2011, *Ashendon and Jones vs. The UK*, r.o. 42 NJ 2013, 35, m.nt. Van Kempen; Zie ook EHRM 24 april 2007, *V. vs. Finland* nr. 40412/98, r.o. 85 – 90.

⁹⁶ Zo ook bijv. Rb Amsterdam 27 februari 2003, *NbSr* 2003, 144, en Minkenhof 11^e druk 2009, p.54. Op dat moment begint volgens het EHRM de werking van artikel 6 (fair trial).

uitlatingen van een Minister van Justitie en het OM, waarin de schuld van cliënt wordt gesuggereerd, op gespannen voet staat met de onschuldpresumptie.

Het Europese Hof stelt op dit punt aan gezagsdragers en andere justitiële ambtenaren hoge eisen. Maatgevend is de uitspraak in de zaak van *Allenet de Ribemont*.⁹⁷ Het Hof stelde vast dat artikel 6 EVRM weliswaar niet in de weg staat aan de mededelingen van justitiële autoriteiten over lopende onderzoeken, maar wel vergt: *‘That they do so with all the discretion en circumspection necessary’* (par. 38). In de onderhavige zaak heeft die ‘discretion and circumspection’ evident ontbroken.

Verder ging het Hof in de zaak *Daktaras tegen Litouwen*.⁹⁸ Het bevestigde daarin dat het onschuldvermoeden zelfs al wordt geschonden: *“if a statement of a public official concerning a person charged with a criminal offence reflects an opinion that he is guilty before he has been proved so according to the law. It suffices, even in the absence of any formal finding, that there is some reasoning to suggest that the official regards the accused as guilty”*. Het Hof vervolgt: *“In this the court emphasizes the importance of the choice of words by public officials in their statements before a person has been tried and found guilty of an offence”* (alles par. 41). In ons geval zijn de omstreden uitlatingen in een lopende strafrechtelijke procedure gedaan en anderzijds zelfs door de hoogste justitiële autoriteit. Bovendien ook met gepaard gaande met de nodige ernstige bedreigingen als zou zijn familie op mensen afkomen dan wel zou zijn familie met derden (doelende op Schotte) afrekenen.

---

⁹⁷ EHRM 10 februari 1995, Serie A nr. 308.

⁹⁸ EHRM 10 oktober 2000 nr. 42095/98, ECHR 2000-X.

Het Hof kijkt in het bijzonder naar de vraag of de gewraakte uitlatingen betrekking hebben op verdachte(n). Dat levert hier geen enkel probleem op. Het Hof is van oordeel dat het juist belangrijk is om in de voorfase geen publieke aantijgingen te doen.

Het gerecht heeft al in het jaar 2002 overwogen dat het terecht is dat vooral in een kleien samenleving aandacht wordt gevestigd op het risico van ‘trial by media’, in het bijzonder, indien opsporingsautoriteiten en/of gezagsdragers daarin participeren. En verder: ‘ Zeker in een kleinschalige samenleving als de onze ligt het risico van oneigenlijke beïnvloeding en ‘karaktermoord’ op personen of instanties op de loer (...). Terughoudendheid is geboden’.⁹⁹

Ook het Hof heeft zich tegen dit bedenkelijke fenomeen gekeerd: ‘ Het OM heeft zich hiermee schuldig gemaakt aan schending van de ongeschreven regel dat het zich in berichten naar de media omtrent verdachten en strafzaken *terughoudend en uiterst zorgvuldig* dient op te stellen, door welke normschending de verdachte, voorafgaand aan de procedure, al onnodig beschadigd raakt. Herstel daarvan is niet mogelijk.’¹⁰⁰ Het Hof heeft toen in deze laatste zaak een verlaging van de gevangenisstraf van negentien maanden (met één jaar) naar zeven maanden passend geacht. Die sanctie is kennelijk ineffectief. Er is sprake van zo ernstige verzuimen van (naar het zich laat aanzien) structurele aard, dat verdedigbaar is die nu te kwalificeren als ‘grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte’

---

⁹⁹ GEA-C 02 december 2002 parketnummers 900.326/01, 901.042/01, 900.609/02, 901.039/01, 900.609/02 en 900.611/02.

¹⁰⁰ *GHvJ* 24 maart 2011, zaaknummer: H-236/09 Hato/OM.

(het bekende Zwolsmancriterium). Dat zou moeten leiden tot het niet-ontvankelijk verklaren van het OM in de (verdere) vervolging. De door het Hof in het verleden gekozen compensatie in de vorm van een forse strafverlaging heeft immers niet het nodige effect gehad.

Ook minister van Justitie Navarro heeft als gezagsdrager, naast het OM besloten om aan deze veroordeelde handelwijze vast te houden. De oordelen van ook lokale rechters, wordt in zijn drang om te scoren en schade aan te richten, eenvoudigweg genegeerd. Binnen een rechtstaat wordt de rechter echter gehoorzaamd.

Als zelfs een minister van Justitie, die nota bene een jurist is, niet begrijpt dat bij het vooronderzoek een verdachte op ordentelijke wijze dient te worden bejegend, dan wordt het wel erg moeilijk om burgers in dit land tegen excessen als hier het geval te beschermen.

Dit is met name van belang nu, als gevolg van internettechnologie, namen van verdachte personen niet uit de publieke sfeer verdwijnen, wanneer zij niet meer vervolgd worden of worden vrijgesproken. Een dergelijk beeld valt niet meer of moeilijk om te kegelen. Hij heeft getracht Schotte en zijn strafzaak al in een vroeg stadium een bepaalde kant op te sturen. Door alvast een bepaalde versie van de (gefingeerde) feiten te doen en te laten verspreiden. Kennelijk als voorschot op het resultaat van dit strafproces. Uit het oog verliezend dat hij juist datgene ondermijnt waar hij voor zou moeten staan en overeind zou moeten houden.

Ook de klacht tegen Navarro is niet verwonderlijk op niets uitgelopen.

Conclusie:

Weer eens blijkt dat het in deze samenleving alleen maar draait om de handhaving van bepaalde belangen en dat alles inclusief het recht daar geheel ondergeschikt aan wordt gemaakt. Het is hier weer eens de ‘rule of men en niet de rule of law’.

Ook binnen het Koninkrijk lopen de nationale praktijken uiteen. Waar bijvoorbeeld in Nederland schending van het ambtsgeheim absoluut als een doodzonde en serieuze kwestie wordt beschouwd, welke bij vermoedelijke schending verplicht tot onderzoek en zo nodig tot vervolging, vindt in de kolonie door de verantwoordelijken, geheel afhankelijk van de ‘daders’ geen enkele vorm van controle plaats. Er gaan dan opeens gekke dingen gebeuren.

Amerigo Thode is voor een ‘flut zaak’ door ditzelfde OM strafrechtelijk vervolgd voor het schenden van een beweerde geheimhoudingsplicht. Hij zou evenals anderen die niet zijn vervolgd, een paar zinnen uit een commissievergadering hebben aangehaald om een leugen van een politieke tegenstander te ontmaskeren. Nu hij evenals cliënt Schotte lid is van de politieke partij MFK, stond het OM natuurlijk al klaar in de startblokken om hem te vervolgen. Consistentie vormt een van de belangrijkste bouwstenen voor een, vooral uit oogpunt van eerlijkheid en rechtszekerheid, bestendige en rechtvaardige rechtspraak.

Bij sommige zaken is het politieke karakter af te lezen van de betrokken personen. Het gaat hier om een politiek actieve cliënt. Wij zijn gewend aan politiek

roemruchte processen uit het verleden. Zij hebben allen gemeen dat de pijlen alleen en altijd op de volkspartijen zijn gericht. Ook aan deze vervolging is af te lezen dat het politieke element een belangrijke rol speelt. Dit was van het begin af aan duidelijk. Deze zaak zegt alles over de juridisch - politieke cultuur op Curaçao. De rechter is er om de neutrale wet op de individuele zaak toe te passen. In plaats van neutraal lijkt ons recht veelal een neerslag van de al meer dan 300 jaren durende machtsverhoudingen. Wij komen dan ook op tegen rechtsverkrachting door degenen die daartoe de macht hebben. Dezelfde groep, die, met behulp van de koloniale Gouverneurs op Curaçao en Sint Maarten, sluipende staatsgrepen pleegt en steeds met alles wegkomt.

Het op meer fronten achterwege laten van nader onderzoek is, onbegrijpelijk en verwijtbaar. Ook later, nadat de verdachten hun verweren ter zitting hadden herhaald en onderbouwd met ontlastende stukken, is dit niet alsnog gedaan. Ook deze nalatigheid zal tot niet-ontvankelijkheid moeten leiden, nu de belangen van de verdachten hierdoor onherstelbaar zijn geschaad.¹⁰¹

Nu dit onderzoek niet heeft plaatsgevonden zijn de verdachten gehinderd in hun verdedigingsmogelijkheden. Het feit, dat het opzettelijk is gebeurd maakt dat sprake is van een hoge mate van verwijtbaarheid, die eveneens tot niet-ontvankelijkheid van het OM moet leiden.¹⁰²

---

¹⁰¹ Zie Rb Limburg 26 februari 2014, *NJFS* 2014/77.

¹⁰² Rb Den Haag 9 juli 2015, *NJFS* 2015/16.

De houding van het openbaar ministerie in deze is niet aanvaardbaar. Een medewerker van het OM is professioneel, integer en open. Openheid en transparantie betekenen dat het OM verantwoording aflegt over het gebruik van middelen en macht. Zeker als hij daar rechtstreeks bij betrokken is geweest. Het OM handelt uit zuivere beweegredenen. De reactie van het OM op de gedane aangifte geeft geen blijk van het zorgvuldig en verantwoordelijk omgaan met haar bevoegdheden. Een officier van justitie dient zich onpartijdig op te stellen. Hij mag zoals in het geval van de hoofdofficier van justitie De Jong, niet eenzijdig het vervolgingsbelang laten doorslaan. Hij heeft te waken voor de eerlijkheid van het proces. Deze opdracht brengt mee dat hij een kritische afstand dient te betrachten ten aanzien van het werk van politie, justitie en andere staatsorganen. Het OM is onderdeel van de rechterlijke macht en mag zich alleen op zuivere beweegredenen baseren.

Artikel 6 EVRM

De verdediging betoogt dat de in opdracht van de Procureur-generaal verkregen informatie is verkregen in strijd met artikel 6 (en 8 EVRM).

De eerlijkheid van dit proces wordt hierdoor in de kern geraakt. De informatie is immers onmiskennelijk gekregen door schending van het recht, waaronder schending van ambtsgeheimen en een niet toegestane strafbare wijze van uitlokking van derden.¹⁰³ Het afschermen van deze informatie staat in deze zaak op gespannen

---

¹⁰³ Zie HR 29 juni 2010, NJ 2010, 440 met noot Schalken onder NJ 2010, 442.

voet met het verdedigingsbelang en de daarmee samenhangende behoefte aan openheid en transparantie.

Relevant is het arrest van de Hoge Raad van 5 oktober 2010.¹⁰⁴ De Hoge Raad wijst in dat arrest op het belang van deugdelijke interne verslaglegging van de fase, die voorafgaat aan de start van een opsporingsonderzoek, dat is de fase, waarin veiligheidsdiensten opereren, en geeft impliciet aan dat het nodig kan zijn om deze interne verslaglegging aan het dossier toe te voegen met het oog op het mogelijk maken van een effectieve (rechtmatigheids) toets. In de onderhavige zaak is geen enkele vorm van toetsing mogelijk.

Hierdoor kan niet uitgesloten worden dat informatie is verkregen in strijd met artikel 6 EVRM of dat relevante informatie is achtergehouden.

Hier komt nog bij dat zowel het EHRM en de Hoge Raad meermalen hebben overwogen dat de rechter ervoor zorg heeft te dragen dat strafprocedures voldoen aan artikel 6 EVRM en dat hieruit voortvloeit dat, bij een daarop geënt verweer van de verdediging, eerder de noodzaak moet worden gevoeld een onderzoek in te stellen naar de achtergrond van de afgeschermd informatie.¹⁰⁵

Het EHRM is bovendien in de zaken *Ramanauskas* en *Bannikova* specifiek op het punt van de strafbare uitlokking. Een, zoals hier, in de context van een veiligheidsdienst gevoerd uitlokkingsverweer brengt met zich dat openheid moet worden gegeven. De verdediging heeft de uitlokking van de Orco-bank door de

---

¹⁰⁴ HR NJ 2011, 169, m.nt. Schalken.

¹⁰⁵ Zie EHRM 5 februari 2008, NJ 2008, 499, m.nt. Schalken (*Ramanauskas*); EHRM 4 november 2010, nr. 18757/06 (*Bannikova*); HR 5 september 2006, NJ 2007, 336, m.nt. Schalken (*Eik-zaak*) en HR 5 oktober 2010, NJ 2011, 169, m.nt. Schalken.

Veiligheidsdienst, om zodoende informatie tegen cliënten te kunnen verkrijgen, meer dan voldoende aannemelijk gemaakt. Nu deze informatie om te kunnen toetsen wordt achtergehouden/afgeschermd is er sprake van schending van de artikelen 6 en 8 EVRM.

De verdachten hebben recht op een eerlijk proces. Wanneer zij klagen dat door of namens de overheid mensen zijn uitgelokt om opsporing en vervolging tegen hen te kunnen entameren, is tegen de achtergrond van de EHRM-jurisprudentie niet alleen van belang of daadwerkelijk sprake is geweest van uitlokking (materiële toets), maar ook of de nationale rechter het desbetreffende verweer voldoende heeft onderzocht (procedurele toets).

In de zaken *Sandu tegen Moldavië* (11 februari 2014, appl. no. 16463/08) en *Lagutin e.a. tegen Rusland* (24 april 2014, no. 622809) constateerde het EHRM een schending van dit procedurele element. In beide zaken hadden de verdachten in de nationale procedure geklaagd dat de overheid zich schuldig had gemaakt aan uitlokking. In de Straatsburgse procedure stelden zij dat de nationale rechters hun verweren onvoldoende gemotiveerd hadden verworpen.

In Beide zaken werd door het EHRM een schending van artikel 6, eerste lid, EVRM geconstateerd. In *Sandu* oordeelde het Hof dat de nationale rechters onvoldoende hadden onderzocht of de activiteiten van een burger, die namens de politie werden uitgevoerd, konden worden aangemerkt als uitlokking. In *Lagutin* overwoog het Hof dat de nationale rechters hadden moeten onderzoeken waarom de operatie in kwestie was opgezet en in welke mate de politie daarbij was betrokken.

Wij kunnen alleen maar de hoop uitspreken dat u als rechter de grenzen op dit terrein scherp zal bewaken; U bent daartoe niet alleen bevoegd, maar ook redelijkerwijs gehouden.

De als gevolg van de opdracht van de Procureur-generaal herhaaldelijke schending van de regelgeving ten aanzien van geheimhouding, die richting hebben gegeven aan dit strafrechtelijk onderzoek zal tot niet ontvankelijkheid van het OM moeten leiden. Deze regelgeving, waaronder de Landsverordening Veiligheidsdienst, de Landsverordening MOT en het Wetboek van Strafrecht, is aan het begin van het onderzoek naar Schotte en zijn partner structureel en opzettelijk geschonden. Gelet op het feit, dat de inhoud van de verkregen informatie van belang werd geacht voor het onderzoek en kennisname van die informatie door onbevoegde derden ook daadwerkelijk heeft plaatsgevonden en richting heeft gegeven aan dit onderzoek, lijkt een niet ontvankelijkheid onvermijdelijk.

Geschonden voorschrift, ernst verzuim en veroorzaakte nadeel.

Dat fundamentele rechten door de wet worden erkend en gewaarborgd kunnen we zien als een kenmerk van de rechtsstaat. Maar in een rechtsstaat verlangen wij ook dat de overheid iedereen de mogelijkheid biedt om voor zijn rechten op te komen. De overheid dient te zorgen voor algemeen toegankelijke rechtbanken waar die regels daadwerkelijk kunnen worden ingeroepen. Tot nu toe wast de overheid haar handen echter in geveinste onschuld.

Maar het belangrijkste kenmerk van een rechtsstaat is, dat de overheid zich zelf ook aan de wet houdt (het legaliteitsaspect). Ook Curacao pretendeert een rechtsstaat te zijn, en die pretentie heeft zij in ieder geval in deze zaak niet weten waar te maken. Ik wil met U bekijken welke gevolgen aan dit onrechtmatig handelen moeten worden verbonden. Velen realiseren zich niet hoe ernstig de situatie is.

Men was zich, zoals al aangegeven, terdege ervan bewust dat de Curacaose wet geen bevoegdheid verleende, maar meende genoeg te hebben aan een onrechtmatige opdracht. Beschermd als men weet dat men is.

Er behoeft echter niet aan te worden getwijfeld dat het op deze wijze schenden van rechten van een derde door de overheid door de Hoge Raad zal worden aangemerkt als een betekenisvolle (dat is een niet door de wet gedekte) inbreuk op een fundamenteel recht.

Het EVRM – dat zowel voor Curacao als voor Nederland geldt, – erkent zowel het recht op privacy (art. 8) als het recht op een eerlijk proces (art.6). Vastgesteld moet dus worden dat deze rechten binnen het hele Koninkrijk worden erkend.

Dus ook bij ons zijn inbreuken op de privacy uitsluitend geoorloofd indien zij een expliciete wettelijke grondslag hebben. Het concordantiebeginsel onderstreept dit alleen maar. Bovendien volgt dit uit het in art. 9 CSv neergelegde legaliteitsbeginsel: strafvordering (inclusief opsporing) mag alleen plaatsvinden in de gevallen en op de wijze bij landsverordening (dus: bij wet) voorzien.

De gemaakte fouten kunnen niet worden hersteld. Wat zijn de gevolgen?

Volgens de Curacaosche wet zijn die er niet, tenzij de rechter – bij schending van voor de procesvoering wezenlijke normen (en er behoeft geen spoor van twijfel te bestaan dat het daarom gaat) – ‘na een redelijke afweging van alle in het geding zijnde belangen’ (een volstrekt overbodige fase, want de rechter moet dat altijd) beslist:

- dat de straf wordt verlaagd ‘indien het door de schending veroorzaakte nadeel langs die weg redelijkerwijze kan worden gecompenseerd’,
- dat het door de onrechtmatigheid verkregen bewijs wordt uitgesloten ‘indien redelijkerwijze aannemelijk is, dat de verdachte door het gebruik van de onderzoeksresultaten ernstig in zijn verdediging is geschaad’, of
- dat het OM niet ontvankelijk wordt verklaard in de vervolging, ‘indien door toedoen van de normschending geen sprake kan zijn van een behandeling van de zaak, die aan de eisen van een eerlijk proces voldoet’ (alles art. 413 CSv).

Ook strijdigheid met bepalingen van het EVRM (artikel 6 en artikel 8) kan aanleiding zijn tot enige vorm van sanctionering, zoals niet ontvankelijkheid van het openbaar ministerie.

Kan hier nog gesproken worden van een ‘behandeling van de zaak die aan de eisen van een eerlijk proces voldoet? De Hoge Raad heeft vastgesteld dat art. 413 CSv – voorzover door mij aangehaald – in dezelfde zin moet worden begrepen als het – iets anders geformuleerde – art. 359a Sv. Dat betekent dat niet ontvankelijkheid aan de orde komt, indien doelbewust of met grove veronachtzaming van de

belangen van de verdachte, aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak te kort is gedaan – het zogenaamde Zwolsman – criterium.¹⁰⁶

De Procureur-generaal en het openbaar ministerie moeten er zich terdege van bewust zijn geweest dat het handelen onrechtmatig was.

Wanneer dit geen voorbeeld is van een doelbewuste verkorting van rechten van een eerlijk proces, dan weet ik het niet meer. Ik kan het ook anders zeggen: dit optreden brengt onze rechtsstaat in gevaar. De Procureur-generaal (en de Gouverneur) hebben het Hoofd Veiligheidsdienst een opdracht gegeven die uitdrukkelijk tot schending van het recht machtigt. Zij hebben zich daarmee boven de wetgever verheven.

Wij hebben dan ook geen enkel begrip voor de positie van de PG, het OM en de Gouverneur. Juist van hen wordt bescherming verwacht tegen wie de wet negeert. Verwijten richten zich daarom in de eerste plaats tot hen.

Er bestond geen redelijk vermoeden dat Schotte zich aan een strafbaar feit had schuldig gemaakt. Het besluit om in zijn priveleven te gaan duiken was daarom al onrechtmatig.¹⁰⁷ Er was geen bevoegdheid (wettelijke basis), zoals ook door het Hoofd Veiligheidsdienst zelf in zijn verslag van 4 oktober 2010 aangegeven, om diep in het privé leven van Schotte te gaan graven. Dit levert een onherstelbaar vormverzuim op.

---

¹⁰⁶ Ontleend aan HR 19 december 1995, NJ 1996, 249 m.nt. Schalken.

¹⁰⁷ Yasser Dennaoui is veiligheidsagent onder de schuilnaam RD, bijlage 23 en heeft mede de onrechtmatig verkregen MOT meldingen bewerkt. Ook zijn verslag is opzettelijk naar de media gelekt.

De eerste factor is ‘het belang dat het geschonden voorschrift dient’. De tweede factor is ‘de ernst van het verzuim’. Bij de beoordeling daarvan zijn de omstandigheden van belang, waaronder het verzuim is begaan. De derde factor is ‘het nadeel’, dat daardoor wordt veroorzaakt.

De verdediging is van mening dat misbruik van bevoegdheid op een schaal, zoals in casu heeft plaatsgevonden, een ernstige inbreuk heeft gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van verdachten en op hun recht op een eerlijk proces, alles zoals bedoeld in het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het belang van een juiste toepassing van bevoegdheden door degenen met een voorbeeldfunctie is groot, niet in de laatste plaats gezien de strikte waarborgen, die de wetgever in het leven heeft geroepen om dergelijke inbreuken te rechtvaardigen.

Voorts moet gesteld worden dat de opdracht om te gaan onderzoeken, terwijl de wet daartoe geen bevoegdheid geeft en de toestemming – desgevraagd - bovendien geweigerd is, een bijzonder ernstig verzuim is nu daardoor opzettelijk wettelijke waarborgen zijn omzeild en een situatie is gecreëerd, waarbij de verdachte ontkleed is van de hem toekomende wettelijke bescherming.

Het nadeel, dat door deze verzuimen ontstond, bestaat in de aantasting van het recht op een eerlijke procedure en een aantasting van hun privacy, zij worden publiekelijk vernederd en gestigmatiseerd.

Uit de voorgaande toets volgt naar onze mening, dat in het onderhavige geval enkel de niet ontvankelijkheid het passende rechtsgevolg voor deze ernstige verzuimen kan zijn. Alleen deze beslissing weegt op tegen de daarvan te verwachten negatieve effecten voor zowel de verdachten in het bijzonder als onze samenleving in het algemeen. Wij achten dan ook de niet-ontvankelijkheid noodzakelijk in het licht van de rechtstatelijke waarborgen die fundamentele strafvorderlijke beginselen bieden, alsmede opdat inbreuken als de onderhavige in de toekomst zoveel mogelijk worden voorkomen.

Subsidiar verzoekt de verdediging u algehele bewijsuitsluiting van al het bewijs dat als gevolg van de onrechtmatig uitgelekte MOTmeldingen, als zijnde de ‘fruits of a poisonous tree’, uit te sluiten.

Bewijsuitsluiting komt in aanmerking indien, zoals hier, door de onrechtmatige bewijsgaring een belangrijk (strafvorderlijk) voorschrift of rechtsbeginsel in aanzienlijke mate is geschonden. Voorop staat dat bewijsuitsluiting noodzakelijk kan zijn ter verzekering van het recht van verdachten op een eerlijk proces in de zin van art. 6 EVRM. Maar ook als middel om toekomstige vergelijkbare vormverzuimen, die onrechtmatige bewijsgaring tot gevolg hebben, te voorkomen

en een krachtige stimulans te laten bestaan tot handelen in overeenstemming met voorgeschreven normen.¹⁰⁸ Hier staat de kwade trouw bovendien buiten kijf.

In het belang van het geschonden voorschrift, waaronder het legaliteitsbeginsel, de ernst van het verzuim en het nadeel, dat daardoor voor de verdachten is veroorzaakt, is er aanleiding om al het bewijs uit te sluiten van al hetgeen als gevolg van het verzuim is verkregen.

Meer subsidiair verzoekt de verdediging uw gerecht om als gevolg van de geschetste onrechtmatigheden in dit pleidooi, een forse strafverlaging toe te passen

Wij sluiten af met een citaat van Elie Wiesel:

“There may be times when we are powerless to prevent injustice, but there must never be a time when we fail to protest.”

Namens cliënten,

---

¹⁰⁸ HR 30 maart 2004 *NJ* 2004, 376 m.nt. Buruma; HR 19 februari 2013 *NJ* 2013 308 m.nt. Keulen;